

XXIV. évf. 4. szám
2012. április

Tiszta forrásból
Minden párbeszéd alapja

Ára: 480 Ft

ÚJ VÁROS

az egység kultúrája

HELYZETBE
HOZNI EGYMÁST

Aktuális
Fejesugrás az életbe

Kapcsolati dinamika
Egy jót veszekedtünk

Közelítő kiadvány –
ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom lapja
www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.
Számlaszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felélő kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:

1163 Budapest, Ágoston P. u. 25.
Telefon: +36-1-328-0785
ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:

terjesztes@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Tóth Pál

Felélő szerkesztő: Tóth Judit

Szerkesztő: Göbel Ágoston

Főmunkatárs: Bartus Sándor

Terjesztés: Fehérpataky Rita, Papp
Katalin

Mostani számunk munkatársai:

Bakacsi Viktória, Sudár Balázs

Nyomtatás:

Innova-Print Kft. Budapest

Felélő vezető: Komornik Ferenc

Terjesztő: a Magyar Posta Zrt.

Hírlap üzletág

Előfizethető a szerkesztőségben

Megjelenik évi 11 szám.

Előfizetési díj 2012-re: 4900 Ft

Külföldre: 35 euró

Támogatói előfizetés: 10000 Ft

Címlap: Sás Benedek

Hátlap: Sudár Balázs

TESTVÉRLAPJAINK

Olaszország: Città Nuova (CN)
Amerikai Egyesült Államok: Living
City
Argentína: Ciudad nueva
Belgium: Nieuwe Stad
Brazília: Cidade Nova
Bulgária: Nov Sviat
Oseh Köztársaság: Nove mesto
Dánia: Ny Stad
Franciaország: Nouvelle Cité
Fülöp-szigetek: New City
Hollandia: Nieuwe
Stad
Horvátország: Novi Svijet
India: Living city
Japán: Uno
Kanada: Nouvelle Cité
Katalónia: Clutat nova
Kenya: Africa New
City
Kína: San Sing
Kolumbia: Ciudad Nueva
Korea: Kumul
Lengyelország: Nowe miasto
Libanon: Al-madina al-dzsadida
Litvánia: Naujasis Miestas
Mexikó: Ciudad Nueva
Nagy-Britannia: New City
Németország: Neue Stadt
Pakisztán: Hayat
Portugália: Cidade Nova
Románia: Oraş Nou
Spanyolország: Ciudad Nueva
Svédország: Enad Värld
Szerbia: Novi Svet
Szlovákia: Nové Mesto
Szlovénia: Novi svet
Uruguay: Ciudad Nueva
Venezuela: Ciudad nueva

ÚJ SZEMLELMÉTMÓD

Nagyon nagy örömmel vesszük kézbe az Új Várost hónapról hónapra!

Az újdonságok és a modernizáció remekül sikerült, élmény minden cikk, külön öröm, hogy megértve az idők jeleit a Facebookon is olvashatóak, kommentálhatóak a cikkek. Az elmúlt években nem éreztem azt, hogy a lap törzsközönsége lennék, elméleti megközelítések sorjázta oldalról-oldalra távol a valóságtól, amiben élünk. Most ez a szemléletmód is közelebb került a hétköznapi élethez, ami mindenképp üdvözlendő.

További sok sikert kívánva, szeretettel:

Göbel Gergő
Budapest

VÁRATLAN KÉRÉS

Sokszor már engem is csapdába ejtett a „számok bűvölete”. Hányan leszünk, hányan vagyunk az életigé összejöveteleken, stb. Mostanában már nem akarok ezzel foglalkozni. Minden ember, lélek érték! Igyekezem jobban megélni a személyes kapcsolatokat. Valaki, aki régebben szintén járt az életigé összejövetelekre, írt egy kérdést a listánkra. Nem tudtam segíteni, de küldtem egy rövidke levélkét neki, a személyes törődés végett. Hamarosan jött a köszönet és benne a váratlan kérdés: „Írd meg nekem, mikor van a fokolár találkozó, szívesen elmennék!”

Szőcs Éva
Budapest

KÉT EGYFORMA ÖSSZEG

Még csak ismerkedtünk a Fokoláre Mozgalommal, amikor meghívtak kaptunk a nyári máriapolira Vépére. Szívem vágát beletettem a Szűzanya kötényébe, ahogy szoktam, hogy szeretnék ugyan eljutni egy ilyen találkozóra, de úgy legyen, ahogy Isten akarja. Több akadálya is volt, hogy eljussunk. Igazából a családtagok közül csak én szerettem volna nagyon menni, akkor, amikor pont lábadoztam egy bokarepedésből, és még mankóval jártam. GYES-en voltam otthon harmadik gyermekünkkel, így a részvételi díjat nem tudtuk kigazdálkodni a családi költségvetésből. Férfjem először nem akart velünk jönni, de amikor terveztük, hogyan fogok vonatral, mankóval, több átszállással eljutni Vépére a három gyerkőccel, akkor gondolta meg magát, mégiscsak eljön. Hitelt vettünk fel, hogy ki tudjuk fizetni a részvételi díjat, de ezt tudomásunk szerint senkinek nem mondtuk. Megérkeztünk tele kíváncsisággal, és mindjárt a találkozó elején egyik barátunk átadott egy borítékot nekünk segítségül. Mikor kinyitottuk, pont a hitel összege lapult benne! Megtapasztaltuk Isten figyelmes, gondviselő jóságát. Ezen az első találkozón értettem meg, hogy nekem kell megváltoznom ahhoz, hogy be tudjam fogadni mindazt a kegyelmet, amivel Isten nap mint nap eláraszt. A találkozó végére eldobtam a mankót is!

Csányiné Fejes Tekla
Szeged

Az ÚJ VÁROS ALAPÍTVÁNY, MINT KÖZHASZNÚ
SZERVEZET JOGOSULT AZ ADÓK 1%-ÁNAK A GYŰJTÉSÉRE.

Adószáma:
18041930-1-42

KÉRJÜK, LEHETŐSÉGEIHEZ MÉRTEN, TÁMOGASSA AZ
ALAPÍTVÁNY MUNKÁJÁT.

Nézőpont

- 5 Gondolatok bábája
Közösségek fejlesztése

A holnap egyháza

- 6 ÚJ EVANGELIZÁCIÓ
Mit jelent és mire hív az
„új evangelizáció”?

Az élet ígéte

- 8 ÁPRILIS
Isteni tisztaság és
átlátszóság
- 9 AZ IGE ÉLETE
Az utolsó lehetőség

Az egység lelkesége

- 10 TISZTA FORRÁSBÓL
Minden párbeszéd
alapja
- 12 LEKISÉG +
Élő sejtet alkotni
- 13 LEKISÉG + ÉLET
A többlet: Jézus jelenléte

Aktuális

- 14 Run4unity
- 15 Együtt Európáért
- 16 GENFEST 2012
Fejesugrás az életbe

Társadalom - kultúra

- 18 **SPORT ÉS FIATALOK**
Helyzetbe hozni egymást

- 20 **MINDENNAPJAINK**
A repülés
Kupaktanács

- 22 **KIK VAGYUNK**
Kultúra az egység
szolgálatában

Életmód

- 24 **MEGKÉRDEZTÜK**
Megengedhető-e?
Legyen bátorságunk
nevelni!

- 26 **KAPCSOLATI DINAMIKA**
Egy jót veszekedtünk

Kreatív oldalak

- 28 **ALKOTÓ**
Ötletek birodalma
- 30 **MÉDIAVILÁG**
DVD, kiállítás, koncert
- 31 **OKOS KAVICS**
Gondolj a jövőre!

A PÁRBESZÉD ESÉLYEI

A közelmúltban részt vettem egy keresztény szellemiségű közéleti konferencián, ahol áttekintést kaptunk sok olyan kezdeményezésről, amely a politikában, a gazdaságban, a civil társadalomban keresztény értékekből táplálkozik. Felfigyeltem arra, hogy az értékes, igen pozitív szemléletű előadás egyikében sem szerepelt a „párbeszéd” szó, és a beszámolóokban is csak egy-két alkalommal történt halvány utalás olyan tevékenységre, amely a dialógus fogalmkörébe tartozik.

Kétségtelen, hogy mai magyar társadalmunkban, inkább a keresztény és a nemzeti azonosság építése és megerősítése van napirenden, mint az ellentéteket átívelő, az ellentétes álláspontok között hidat verő, a különbözőségeket integráló igyekezet. Sokszor fenyegetve érezzük magunkat, és szeretnénk elérni, hogy mások tiszteljenek és elismerjenek bennünket. Szeretnénk fontosnak tartott értékeinket tisztán megőrizni és gyermekeinknek továbbadni, megvédeni őket a zűrzavaros eszméktől.

Elgondolkodtam viszont azon, hogy az Egyház ebben az évben az új evangelizációról szóló püspöki szinódusra készül. II. János Pál azt tanította, hogy az egyház útja a mai szekularizált és pluralista társadalomban a párbeszéd, és XVI. Benedek is folyamatosan hangsúlyozza a párbeszéd fontosságát. Így nekünk, magyar keresztényeknek is valahogy fel kellene fedoznunk, mit is jelent a mi körülményeink között párbeszédet folytatni.

Az igazi párbeszéd a jó emberi kapcsolatokon, a szeretet konkrét tetteivel előkészített talajon zajlik, és a másik feltétlen tisztelésén, eltérő álláspontjának elfogadásán és odaadó meghallgatásán alapul. Az ilyen, csaknem baráti légkörben válik lehetségessé az, amit a pápa az evangélium „tiszteltetjes hirdetésének” nevez. Ez semmiképpen nem prédikáció, hanem sokkal inkább személyes tanúságtétel a hitről, olyan pillanatokban, amikor partnerünk nyitottságot mutat erre. A hit továbbadásának ebben a „modelljében” a térítés Isten dolga, a megtérés a másik lelkében lakó Szentlélek műve. Néha hosszabb időn keresztül elhúzódó folyamat, amely sok szeretetet, megértést és türelmet kér, hiszen a párbeszédet sohasem vezetheti érdek, csakis a másik javának akarása.

De vajon nyitottak vagyunk-e mi az ilyen találkozásokra? Természetünkben inkább az van benne, hogy azok társaságát keressük, akikkel egyetértünk. Közöttük biztonságban érezzük magunkat, másokkal szemben inkább bizalmatlanok vagyunk. Pedig valamiképpen nekünk is a „bűnösök barátjának” kellene lennünk, azokénak, akiknek „szüksége van az orvosra”.

A párbeszéd garanciája a világos identitás, az egyház közösségéhez való tartozás. Innen indulunk, ide térünk vissza, ebben a közösségben tisztulnak a gondolataink, miközben kinyílunk mások felé és épülünk a tőlük kapott impulzusok által.

Az új evangelizáció azonban nem szorítkozhat arra, hogy megerősítse a keresztények azonosságát, egyházi identitását. Többre, sokkal többre van szükség! Másokra, újakra, friss keresztényekre, akik tegnap még nem tudtak Krisztusról, de ma a keresztény közösség tagjai.

Húsvét van. Feltámadás. Bizalom a Feltámadottban, bizalom a felebarátban, akit Jézus megváltott, ránk vár, hogy a feltámadás kegyelmét kibontakoztassuk, okos, megértő és szeretetteljes párbeszédben.

Tóth Pál

HONNAN TUDTÁK A FIATALOK?

Ha a Genfest logójára nézek, egy mély inspiráció, egy isteni empíria jelenléte fog el.

Osszejött Budapesten egy csoport, kevés előítélettel és tapasztalattal rendelkező fiatal a világ minden részéből. Nem volt másuk, csak a köztük lévő szeretet, mély lélegzetet vettek egy város nem-fizikai levegőjéből, s ebből megszületett valami egészen különleges.

„Let's bridge” – mondták, s nem valószínű, hogy tudtak arról, hogy a Gen Rosso együttes egyik legrégebbi dalának címe magyar fordításban így hangzik: „Váljunk híddá” – Let's bridge. Arra viszont pontosan ráéreztek, hogy a szakma ítélete szerint a budapesti Duna-part nemcsak a világörökség része, hanem a világ legszebb híd-együttese is. Egyenként véve mind-egyiküknél akad szebb a maga nemében, de együtt a legszebbek. Azt sem valószínű, hogy tudták, hogy nemcsak két partot kötnek össze. Ezek a hidak forrasztották össze a három várost, tették eggyé, a mai Budapestté, amelyet a technikai forradalom előtt az a széles folyam elválasztott egymástól. Mindegyik budapesti Duna-híd más, más-más időben épült az elmúlt 150 év alatt, mindegyik más műszaki logika szerint válaszol az „alkossunk egy várost” kihívására. Mindegyik korának legkorszerűbb alkotása, mindegyik más, de egyik. S ebből fakad igazi szépségük. S az pedig a fiatalokra vall, hogy közülük nem a legpatinásabbat választották logónak, hanem a legmodernebbet, amely leginkább a jövőbe mutat.

Ami pedig a választott színt – hogy lila –, meg az esemény témáját illeti – ami az „Egység” –, ettől fog el engem leginkább ez a különös érzés. Még a diktatúra idején tudtuk meg,

hogy Chiara Lubich – a földrajzból tanultaktól némileg eltérően – nem öt kontinensre, hanem hét nagy területre osztotta lelki tekintetben a világot, s mint a térképeken szokás, mindegyik területet más-más színnel jelölte. Kelt-Európa éppen a lila színt kapta, s ezt az ígét az evangéliumból: „Isten egy” (Jn 17,22), kicsit jellemzésül, de inkább programként. Számomra akkor úgy tűnt, hogy teljesen ráérez arra, ami nálunk van: A vasfüggönyön túliak számára elgondolhatatlan leleménnyel tartottuk egymással a kapcsolatokat, s most a rendszerváltozás után a legnagyobb hiány a politikában éppen az egységben van.

Minderről honnan tudhattak ezek a fiatalok?

id. Frivaldszky János
Budapest

híd- és szerkezetépítő mérnök

ISTEN FÉNYÉBEN ÉLNI

Nagy figyelemmel olvasom a „Párbeszéd az olvasóval” című rovatot. Itt mindjárt köszönetet mondok mindazoknak, akik fáradságot vállalnak azért, hogy megosszák a történeteket. Nemrégiben a 91 éves édesanyám elesett az esti ima elmondása után, megütötte az arcát, csúnyán feldagadt és tele volt véraláfutással. Nagyon megijedtem. Másnap orvos is látta, de nem látott nagy bajt.

Hogy miért is írtam le ezt a kis történetet? Arra gondoltam, hogy a mindennapjainkban is számtalanszor, akár autózásnál, vagy éppen gyalogosan találkozhatunk hasonló történetekkel. Mikor túl vagyunk az ijedségeken, milyen jó, hogy van, akinek megköszönhetjük. A Mennyei Atyának, aki nálam jobban tudja, hogy mire van szükségem, s még a rosszat is jóra tudja fordítani.

Ez a hála van bennem iránta, hisz az életem során mindig igyekeztem tanúságot tenni Jézus mellett, a sokféle zűrzavar közepette, mert a kísértések mindig ott vannak az életünkben. Az én tapasztalatom az, hogy próbáltam imában élni, hogy ne maradjak bizonytalanságban. De éreztem, hogy Isten nem azt akarja, hogy az ima pusztán a kötelesség, az iránta érzett hála törlesztésének egyik formája legyen, hanem hogy megengedjem Neki,

hogy bekapcsolódjon életem minden egyes pillanatába. Így született meg bennem a nyitottság a közösség felé, így fedezem fel a szeretetét, ami az igazsághoz vezet, és így tölt el az a béke és öröm, melyet Jézus ad nekem feltámadásával.

V. A.
Szeged

NEM KELLENE HERVADOZNI!

Nagyon tetszett a márciusi számban megjelent cikk, melyet Antalóczy Béla írt „Kapcsolataink bőjtje” címmel. Különösen két gondolat ragadott meg benne. Az egyik – idézem – „Azért, hogy mi győzzünk, a paprika palántálás után egy óvatlan pillanatban átmentem a szomszéd kertbe és mindegyik palántát egy kicsit följebb húztam, így hamarosan elkezdtek hervadni.”

Elgondolkodtam azon, hogy valami hasonló történik manapság a gyerekek nevelésében is. Főleg a szülők, de olykor az iskola is a túlzott követelményeivel „kicsit följebb húzza” a gyermekeket, akik aztán elkezdnek „hervadni”. Vagyis fejlődnek ugyan, de az ilyen „erőltetett fejlődésnek” olykor nagy ára van. Testi, lelki betegségek tünetei jelennek meg náluk, amit aztán nem is olyan könnyű orvosolni. Jó lenne, ha a szülők és az iskola is tekintettel lenne a gyermekek életkori sajátosságaira (elfogadva például a gyengébb iskolai teljesítményt is), és így a gyerekeknek nem kellene „hervadozniuk”.

Amit Antalóczy Béla az édesapja által alkalmazott nevelési elvről írt, azt szinte a legfontosabb alapelvnek tartom a gyermeknevelésben. Idézem: „Édesapám egyenességre és becsületességre nevelt. Ha hibáztam, be kellett vallani, de nem volt elég bevallani, hanem bocsánatot is kellett kérni. És nem volt elég bocsánatot kérni, hanem utána a kárt helyre is kellett hozni.”

Ha ezt az elvet alkalmazzák a szülők a nevelésükben, biztos sokkal kevesebb baj lenne a felnőtt társadalomban is. Köszönöm, hogy olvashattam ezt az életből vett tapasztalatot. Valószínűleg nem csak engem „érintett meg” és inspirált továbbgondolkodásra.

Szalainé Simkó Hilda
Budapest

GONDOLATOK BÁBÁJA

Egyik kedves ismerősöm elmondta, hogyan ápolja betegen született, felnőtt öccsét, aki nem tud járni, nem tud beszélni, viszont teljesen jó gondolatai vannak, és a legnagyobb szenvedése az, hogy nem tudja ezeket kifejezni. Ismerősöm rájött, hogy jó érzékkel olyan kérdéseket tehet fel neki, amivel kihozza belőle a benne rejlő gondolatokat és ezzel tudja szeretni őt.

Valójában még én is, aki elég jól tudok beszélni, hasonló problémával küszködöm. Nekem is fontos, hogy amit elmondok másoknak, ne értsék félre. Ezért gyakran előfordul, hogy ugyanazt a dolgot többször, különböző változatban elmondom, különösen, ha valamit igen fontosnak tartok.

De úgy látom, hogy Isten is ilyen helyzetben van velünk. Akar nekünk valamit mondani, és nem tudja átadni azt. Ezért elküldi a saját Fiát, akit olyan mértékben nem értenek meg, hogy a végén meg is ölik, anélkül, hogy felfognák, mit is akart valójában közölni. Még a közvetlen tanítványai sem értik mindig meg.

Megértettem, hogy meghallgatni egymást azt jelenti, hogy világra segítjük azt a gondolatot, ami a

másikban van, amit ő valóban gondolt. Úgy kell hallgatnom a másikat, hogy sikerüljön teljes mértékben kifejeznie azt, ami benne van, amit velem akar közölni, amit nekem akar mondani. Az ideális az, amikor ez nem egyoldalú, hanem kölcsönössé válik.

Vannak nehéz, sokszor abszurd helyzetek az életben, ahol nincs más mód arra, hogy valakin segítsek, mint az, hogy meghallgatom őt. Ilyenkor az a dolog, hogy olyan teret adjak, ahol fenntartások nélkül elmondhatja, amit a szívében hordoz. Ezzel igen sokat tehetek, mert az emberi kétségbeesés mögött gyakran az a keserű tapasztalt húzódik meg, hogy „itt sem értenek meg, ott sem értenek meg”.

Ezentúl sokkal jobban törekszem a meghallgatásnak erre a művészetére. Tapasztalom, hogy nemcsak az emberi kapcsolataimban jótékony, hanem segít abban is, hogy oda tudjak figyelni Istenre. Ő most is, minden helyzetemben akar nekem valamit mondani, és rá kell jönnöm, hogy mit. Úgy kell élnem, hogy maradéktalanul „kihozzam belőle” azt, amit Ő akar mondani nekem.

*Erhardt Gyula
villamosmérnök*

KÖZÖSSÉGEK FEJLESZTÉSE

A mélyreható társadalmi átalakuláshoz együttműködő közösségek aktív részvétele szükséges, tanította sokunknak Beke Pál, a közösségfejlesztés egyik hazai megteremtője. Igaza volt. Egy közös nemzeti vállalkozás akkor lehet sikeres, ha a jól működő, különböző típusú közösségek összefüggő hálózatára tud támaszkodni. Nem csupán a baráti közösségekre, hanem az egyházi, a kulturális és a gazdasági közösségekre, a vállalkozásokra is. Ezeknek a közösségeknek fejlesztése kiemelt nemzeti feladat.

A közösségfejlesztő munkánk során gyakran tapasztaljuk, hogy a közösségekért felelős emberek nem látják a fontosságát annak, hogy foglalkozni kell magával a közösséggel. Pedig ez nem elvesztegetett idő, nem luxuskiadás, mert munkájukból jószerével csak az marad meg, ami közösségekre támaszkodik. Önkormányzati, egyházi vagy gazdasági vezetők közül egyre többen látják be, hogy helyi politikai, gazdasági, szakmai kezdeményezéseket csak akkor tudnak eredményesen folytatni, ha ezeket beleszövik a közösségek hálózatába, sőt, ha a közösségekben, a közösségek által születnek meg a gondolatok. Csak így lesz gyökere annak a fának, aminek a gyümölcseire annyira vágynak.

A helyi közösségek motorjai lehetnek a helyi erőforrásokra épülő, a megtermelt hasznot a helyi, térségi gazdaságba visszaforgató, közösségi alapú vállalkozások alapításának, fejlesztésének. Magyarország jövője szempontjából nélkülözhetetlen, hogy nemzeti stratégiánk középpontjában a szabadon, felelős, alkotó módon gondolkodó, az önmaga és közösségei, nemzete sorsáért felelősséget érző és azt tervezni, formálni képes, az együttműködésben gyakorlott, a helyi viszonyokat átlátó és vezérelni képes ember, közösség, a közösségek élő, értékteremtő hálózatai álljanak. Ezek a közösségek egyidejűleg a demokrácia műhelyei is.

Úgy véljük, nemzeti közösségeink, civil és egyházi szervezeteink tagjaiként, a gazdasági élet szereplőiként kell formálnunk, erősíteniünk a közösségi együttműködésre, a közjó, a közösségi kultúra szolgálatára és átörökítésére alapozó kezdeményezéseket. A mindannyiunk jólétéért felelős államnak pedig sok kötelessége között az elsők között kell segítenie és fejlesztenie a közösségi művelődés folyamatait is.

*Ditzendy Frank Mariann és Ditzendy Károly Arisztid
közösség- és szervezetfejlesztők*

MIT JELENT ÉS MIRE HÍV AZ „ÚJ EVANGELIZÁCIÓ”?

Az „új evangelizáció” lesz a témája a következő, 2012-es püspöki szinódusnak. Mit jelöl az evangelizáció fogalma és mi újat mond számunkra?

Tomka Ferenc

A II. vatikáni zsinat előtti korban a hit továbbadása elsősorban papok, szerzetesek, teológusok feladatának tűnt, a zsinat, majd az 1974-es püspöki szinódus megállapítja, hogy ez minden keresztény küldetése. Az evangelizáció kifejezés elsősorban ezt az új állítást akarja hangsúlyozni, amely persze „ősi” állítás is: hisz Jézus is ezt tanította!

Korábban, ha használták ezt a fogalmat, igehirdetést értettek alatta. A szinódus – az előzőkből is következően – megállapítja: „Az evangelizáció nem csupán igehir-

detést jelent, hanem az evangéliumnak minden formában való továbbadását. Elsődleges eszköze pedig ma nem a szó, hanem a keresztények és közösségek életének tanúságtétele.” Szinte közmondássá vált a szinódusnak, illetve VI. Pál pápának megfogalmazása: „A mai embert inkább érdeklik a tanúk, mint a tanítók, és ha mégis hallgat a tanítókra, azért teszi, mert ők egyben tanúk is.”

Miért kell ezek után ma „új” evangelizációról beszélni? II. János Pál kezdte használni az új evangelizáció kifejezést, amelyet ma XVI. Benedek pápa is alkalmaz. Ennek egyik oka, hogy az ún. „első világ” sok, valaha keresztény országa napjainkra annyira elvilágiasodott, hogy „újra kell evangelizálni” őket.

De nem csupán ezeknek az országoknak „újra-evangelizálásáról” van szó, hanem sokkal többről. A többlet, hogy a korábban használt missziós vagy lelkipásztori eszközök ma nem elegendőek. Meg kell találni azokat az új utakat, eszközöket, amelyek jelen korunk emberét meg tudják szólítani.

Az új evangelizáció első feladata – mondja XVI. Benedek pápa –,

hogy felébressze minden hívőben az evangéliumi küldetés-tudatot. Ugyancsak első feladatai közé tartozik: tudatosítani a keresztényekben, hogy ez nem emberi erőlködés eredménye, hanem Krisztus műve: első feladatunk tehát, hogy mélyítsük el egységünket Krisztussal, éljünk a kegyelem eszközeivel, a szentségekkel, és járjunk Isten Igéjének és a jézusi szeretetnek útján.

Az új utakat kereső és mutató úttörők közt ott vannak az egyházi megújulási mozgalmak. A Szentatya ezért hívta meg a Fokoláre Mozgalom elnökét, Maria Emmaus Vocét, és néhány más mozgalom vezetőjét az új evangelizáció előmozdításával foglalkozó tanácsba.

Sajátosan ide tartozik az a törekvés, hogy az új evangelizáció behatoljon korunk kultúrájába, illetve „világaiba”: a politika, a nevelés, a gazdaság, a kommunikáció, a művészetek, a sport stb. világába, s ott legyen az „evangélium jó illata”.

Néhány éve, amikor Chiara Lubich-ot, a Fokoláre Mozgalom alapítóját az új evangelizációról kérdezték, azt válaszolta, hogy elsőként izzítsuk fel újra magunk-

Fotó: Papp Gábor

ban a kegyelmeket, amelyekből életre keltünk; majd utána felsorolta a teendőket. Ugyanezeket hangsúlyozza a jelenlegi elnök is, a társelnökkel együtt:

- *Mindenekelőtt úgy szeressük egymást, hogy közösségeinkben megjelenhessen Jézus. (II. János Pál, majd XVI. Benedek pápa is kijelenti, hogy az egyház tanúságtételének első hordozói korunkban a jézusi szeretetet sugárzó közösségek.)*

- *Éljük új odaadással az Igét. Osszuk meg egymással tapasztalatainkat, hogy ez legyen lelki egységünk táplálója és felizítője.*

- *Építsünk az Igéből fakadó olyan közösségeket, amelyek képesek meghívni másokat is arra, hogy váltsuk életre az evangéliumot.*

- *Ápoljuk személyes kapcsolatainkat.*

- *Ne mondjuk, hogy munkahelyünkön, évfolyamunkban, környezetünkben olyan emberekkel élünk, akikkel nem lehet kezdeni semmit. „Mindenki jelölt” a jézusi életre!*

- *Szeressünk, de ne csak langyosan, hanem hittel és tőzzel keressük az alkalmakat, hol szerethetünk jobban, és bízzuk Jézusra, hogy megérinti-e az embereket.*

- *Végül legyen bátorságunk megfelelő időben megszólalni is. Chiara Lubich is sok ismerőst megszólította, hogy elmondja nekik: Isten végtelenül szereti őket.*

Különös alkalom ma Magyarországon a Genfest, a fiatalok világtalálkozója. Nagy lehetőség ez is az „új evangelizációra”, fiatalok és kevésbé fiatalok számára, hogy ki-ki a maga módján közreműködjék a találkozó előkészítésében, az érkező meghívásokban. ■

Fotó: Ifj. Erhardt Gyula

A kezdetek lendületével

Az Igéből táplálkozni, hogy evangelizációs küldetésünk során „az Ige szolgálivá” váljunk, ez valóban elsődleges feladata az Egyháznak az új évezred küszöbén. Ma már meghaladott elképzelés az, még a régen evangelizált országokban is, hogy „keresztény társadalomban” élünk, amely az embert mindig is jellemző számos gyengeség dacára is kifejezetten evangéliumi értékekre hivatkozik. Bátran szembe kell néznünk a mind sokrétűbbé és megterhelőbbé váló helyzettel, a jelenségek világméretűvé válásával s a népek és kultúrák állandóan új és változó mozaikjával, amely ezzel együtt jár. Az eltelt években számtalanszor megismételtem új evangelizációra szólító felhívásomat. Most is megismétlem ezt, főként annak bizonyítása érdekében, hogy fel kell elevenítenünk a kezdetek lendületét, át kell adnunk magunkat a Pünkösöd utáni apostoli igehirdetés hevének. Pál lángoló érzelmeit kell felszítanunk magunkban, aki így kiáltott: „Jaj nekem, ha nem hirdetem az evangéliumot!” (1 Kor 9,16).

Ez a szenvedély bizonyosan feltámasztja majd az Egyházban az új missziós lelkületet, amely nem „specialisták” csoportjának lesz fenntartva, hanem Isten népének minden tagját felelősséggel elkötelezi majd. Aki valóban találkozott Krisztussal, az nem őrizheti meg őt önmagának, hanem hirdetni kell. Új apostoli lendületre van szükség, amelyet – mint minden megkeresztelt és megbármált hívőt kötelező erő – a keresztény közösségek és csoportok mindennapos feladataként élünk meg. Ezt a belső szükségletet azonban úgy kell kielégíteni, hogy kellő tisztelettel vagyunk a konkrét személyek mindig eltérő előrehaladásának körülményeire és figyelmet tanúsítunk a különféle kultúrák iránt, melyekbe a keresztény üzenetet beoltani kívánjuk, hogy a konkrét népek sajátos értékeit ne tagadni, hanem megtisztítani és teljességükre segíteni törekedjünk.

NOVO MILLENNIO INEUNTE, 40§, II. János Pál pápa apostoli levele

ISTENI TISZTASÁG ÉS ÁTTETSZŐSÉG

Azt hiszem, a tanítványok szíve megdobbant, amikor ennyire határozott, bátorító szavakat hallottak Jézustól. Milyen csodálatos lenne, ha Jézus hozzánk is szólhatna így! Hogy valamennyire méltóak lehessünk rá, próbáljuk megérteni, hogy mit jelent.

**„Ti már tiszták vagytok a tanítás által, amelyet hirdettem nektek.”
(Jn 15,3)**

Jézus éppen elmondta ismert hasonlatát a szőlőtőről és a szőlővesszőkről. Ő az igazi szőlőtő, az Atya a szőlőműves: a terméketlen szőlővesszőket levágja, mindazokat pedig, amelyek gyümölcsöt hoznak, megmetszi, hogy még többet teremjenek.

Miután ezt elmagyarázta, kijelentette:

„Ti már tiszták vagytok a tanítás által, amelyet hirdettem nektek.”

„Már tiszták vagytok...” Miféle tisztaságról van itt szó?

Arról az állapotról, amely a lélek számára nélkülözhetetlen, hogy Isten elé álljon; az olyan akadályok (mint például a bűn) hiányáról, amelyek meggátolják, hogy kapcsolatba lépjünk a „szenttel”, hogy találkozzunk az istenivel.

Ahhoz, hogy meglegyen ben-

nünk ez a tisztaság, mennyei segítségre van szükségünk. Az ember tudatában volt már az Ószövetségben is annak, hogy csupán saját erejéből képtelen Istenhez közeledni. Arra volt szüksége, hogy Isten megtisztítsa a szívét, hogy új szívet adjon neki. Egy gyönyörű zsoltárban olvashatjuk: „...tisztá szívet teremts bennem, Istenem”¹.

„Ti már tiszták vagytok a tanítás által, amelyet hirdettem nektek.”

Jézus szerint van egy eszköz, hogy tiszták legyünk, és ez az Ő tanítása. A tanítványokat a tanítás tisztította meg, hallgatták, és csatlakoztak hozzá.

Hiszen Jézus szava nem olyan, mint az emberi szó. Benne Krisztus van jelen, ahogy – ha más módon is – jelen van az Eucharisztia-ban. Átala Krisztus hatol belénk. Ha befogadjuk és valóra váltjuk szavait, Krisztus születik meg és növekszik a szívünkben.

Erről beszél VI. Pál: „Hogyan válik jelenvalóvá Jézus a lelkekben? Az ige hirdetése által, amely az isteni gondolatot, magát az Igét, Isten emberré lett Fiát közvetíti számunkra. Azt mondhatnánk, hogy az Úr testesül meg bennünk, amikor elfogadjuk, hogy a tanítás a szívünkbe jöjjön és ott éljen.”²

„Ti már tiszták vagytok a tanítás által, amelyet hirdettem nektek.”

Jézus ígétét a hívó szívébe vetett maghoz is hasonlítják. Ha befogadjuk, belénk hatol, és magként

fejlődik, növekszik, termést hoz és „átkrisztusít”, azaz hasonlóvá tesz Krisztushoz. Ha az ige a Lélek által ennyire átalakítja a keresztyén embert, akkor valóban rendelkezik azzal a képességgel és erővel, hogy távol tartsa a rossztól: amíg hagyja, hogy az ige működjék benne, addig szabad a bűntől, tehát tiszta. Bűnt csak akkor fog elkövetni, ha megszűnik engedelmeskedni az igazságnak.

„Ti már tiszták vagytok a tanítás által, amelyet hirdettem nektek.”

Hogyan éljünk, hogy mi is kiérdemeljük Jézus dicséretét?

Úgy, hogy váltsuk életre Isten minden szavát, hogy táplálkozzunk belőle pillanatról pillanatra, állandóan újraevangelizálva egész létünket. S mindezt azért, hogy ilyen módon ugyanazok a gondolataink és érzéseink legyenek, mint Jézusnak. Ő élhessen általunk a vi-

¹ Zsolt 51,12

² VI. Pál tanítása, Vatikán, 1967, 936.o.

EVANGÉLIUM A MINDENNAPOKBAN

lágban, hogy így a társadalomnak, amely gyakran beleragad a rosszba és a bűnbe, megmutassuk azt az isteni tisztaságot és átlátszóságot, amelyet az evangélium felkínál.

Ezen felül a hónap során, ha csak lehet (ha mások is osztoznak szándékunkban), igyekezzünk különösképp azt az ígét megvalósítani, amely a kölcsönös szeretet parancsáról szól. János evangélista, aki Jézus most kiválasztott mondatát idézi, csakugyan összefüggést lát Krisztus igéje és az új parancs között. Szerinte csak a kölcsönös szeretetben élhetjük úgy az ígét, hogy megnyilvánuljanak hatásai: a megtisztulás, a megszentelődés, a bűntelenség, a bő termés, a közellét Istenhez. Az elszigetelt egyén képtelen sokáig ellenállni a világ csábításainak, a kölcsönös szeretetben azonban megtalálja azt az egészséges környezetet, amely képes megvédeni hiteles keresztény életét.

Chiara Lubich

Fotó: CN

AZ UTOLSÓ LEHETŐSÉG

Keresztanyám sokszor meglátogatta családjunkat és segített, amikor szükségünk volt rá. Önzetlenül, fáradhatatlanul jött és gyerekeim is szerették. Jó kapcsolatuk volt vele, sokat játszottak együtt, mesélt nekik, kivéve azon a meleg nyári délutánon, amikor a fiúk nem igazán vele töltötték az időt, mert éppen egy aznap kapott lego játékkal voltak elfoglalva és annyira elbűvölte őket, hogy szinte beletemetkeztek. Ez nagyon rosszul esett neki és szóvá is tette eléggé erőteljesen, számon kérve, hogy miért ilyen furcsák. Hiába próbáltam magyarázni, hogy még kicsik és a játék ilyenkor mindent felülír, de nem értette és hirtelen eldöntötte, hogy hazamegy.

Semmi nem indokolta, hogy kocsival hazavigyem, mert vilámmal kényelmesen mindig hazaért és kocsival sokkal komplikáltabb volt, ráadásul éppen a csúcsforgalmi időben voltunk. Aztán arra gondoltam, mégis elviszem, mert ezzel tudnám a számára kellemetlen délutánt helyrehozni. Amikor megérkeztünk a ház elé, ahol lakott, az jutott eszembe, nem megyek fel a lakására, hiszen délután együtt voltunk, és már az is nagy szó, hogy elhoztam és a gyerekeimet magukra hagytam. Már majdnem tekertem a kormányt, hogy kikanyarodok az utcából, mert csak a forgalom intenzitására számíthattam. Aztán mégis felkísértem, akkor is, ha semmi szükségét

nem láttam, mert teljesen jól volt, de azt eldöntöttem, nem megyek be a lakásba, hiszen ez már túl sok időt kérne. Mégis bekísértem és még egy jót beszélgettünk, de a gyerekekről már nem esett szó, csak úgy mindenről, könnyedén és vidáman, majd békében elváltunk.

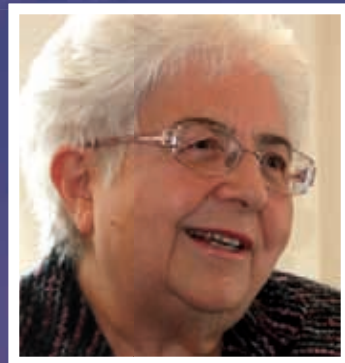
Másnap hajnalban csengettek és egy nyomozó állt az ajtóban. Először nem értettem, mit akar, talán rossz helyen jár, de azonnal közölte, nem tévedt el, mert éjjel keresztanyám meghalt és ilyenkor mindig felmerül a gyanú, hogy nem természetes úton történt.

Nagyon megdöbbentem, mert sejtelmem sem volt arról, hogy az utolsó délutánt töltjük együtt, hiszen semmi jel nem mutatott arra, hogy valami baja lett volna. Ezzel szemben éjszaka rosszul lett, még a szomszédokhoz is átment, hogy segítséget kérjen, de amikor visszament lakásába és lefeküdt, keringési elégtelenség lépett fel. Az egyik szomszéd értesítette a mentőket, de már nem tudtak segíteni.

Számomra ez a halál egyfajta megtisztulás volt, annak megértése, hogy mi az, ami számít az életben. Nem a magyarázkodás, hogy gyerekeim miért vonultak vissza, nem az érvelés a forgalom miatt vagy a sürgősség, hogy minél előbb hazaérjek. Olyan volt ez, mint egy lecke, egy tanítási óra, ahol maga Jézus volt a tanár, hogy megtanítsa az egyetlen szükségét, és az újrakezdést.

*H. J. E.
Budapest*

MINDEN PÁRBESZÉD ALAPJA

Maria Emmaus Voce

Folytatjuk Maria Voce témáját Isten igéjéről, melynek részletei segíthetik a hónap folyamán elmélkedéseinket. Az ötödik rész következik.

Az „egység” szóban minden benne van, nemcsak a teljes odaadásunk, hogy éljük a karizmát, hanem az is, hogy Jézus szavaitól megerősítve tanúságot teszünk róla másoknak kölcsönös szeretetünk által: „Legyenek mindnyájan egy, hogy a világ higgyen” (Jn 17,21). Alapvetően ebben rejlik a ránk jellemző evangelizáció.

Ezek után fel kell tennünk a kérdést, milyen utat jártunk be eddig? Melyek a megélt ige hatásai, mit tapasztaltunk a Fokoláre Mozgalom majd 70 éves története során? Ha megfigyeljük személyes életünket és az egész Mű életét, Isten kegyelmének köszönhetően biztosan megállapíthatjuk, amit most csak címszavakban sorolunk fel, hogy

- a megélt ige megtérést okozott bennünk és azokban, akikkel kapcsolatba kerültünk;
- új életet adott, megszabadított önmagunktól,

az emberi beidegződésektől, a külső körülményektől; megvilágosított; örömet, békét, biztonságot adott, amit tovább is adtunk a körülöttünk élőknek, és sokszor megízleltük általa az Istennel való egységet;

- megtapasztaltuk az evangélium „Kérjétek és kaptok” igazságát, és ebből konkrét művek születtek;

- közösséget teremtett, ahogy Chiara mondja: „Olyan emberek, akik addig figyelemre sem méltatták egymást, egy családdá váltak; korábban egymás iránt közömbös keresztények egyggyé forrottak.”

- olyan új népnek adott életet, amely a legtávolabbi horizontokat is át tudta ölelni, és mindenütt létrehozta az élő egyház egy-egy darabját;

- új módon értette meg velünk az egyházat, annak intézményes és karizmatikus arculatát; megmutatta, hogy az egyház a „megtestesült evangélium”, „az évszázadok során feltáruló Krisztus”, különböző virágokkal teli „csodálatos kert;

- sok testvérünkben, akik már célba értek Isten egy-egy teljességgel megélt igéjét fedeztük fel, amely a róluk alkotott isteni terv beteljesítésére vezetett;

- megkönnyítette a párbeszédet nemcsak a katolikusokkal, hanem minden szinten.

A más felekezeti keresztényekkel kapcsolatban lehetővé tette, hogy minden hagyományban felfedezzük azt az ígét, amely sajátos ajándékuk ahhoz, hogy kölcsönösen gazdagítsuk egymást, és a megélt evangéliumra építsük közös törekvésünket, hogy megvalósuljon közöttünk a teljes és látható kommunió.

Mint ahogy ezt a Katolikus Egyház és a Lutheránus Világszövetség között zajló teológiai párbeszéd dokumentumában is világosan megfogalmazták: „(...) Isten igéjének közös meghallgatása és az egyetlen evangéliumhoz való hűséges ragaszkodás (vö. Gal 1,6-10) nélkülözhetetlen lépés a teljes egységre vezető úton. Igéjében „maga Krisztus építi egyházát, és így beteljesíti annak egységét, egyesítve vele szentségi művét.”

A más vallásúakkal a megélt ige mindenkit arra ösztönzött, hogy elismerje, az Istennel való alapvető kapcsolatban, igéjén keresztül tesszük le közös életünk és működésünk alapját.

Tudjuk, hogy az iszlámban a Korán nemcsak olvasmány, hanem biztos útmutató azok számára, akik hisznek, imádkoznak és jót cselekednek. A 39., a 17. és a 18. szúrában ez áll: „Hirdess hát örömhírt a szolgálóknak, hogy hallgassák meg szavamam és kövessék azt, ami a legszebb benne. Ők azok, akiket Isten vezet és ők azok, akik egészséges értelemmel rendelkeznek!”

Gandhi a következőket mondja el bizalmasan: „Ma a Bhagavad-gíta (a hindu vallás szent könyve) nekem szól, (...) mint az édesanyám. Már jó ideje elveszítettem a földi édesanyámat, aki életet adott nekem, de az örök anya teljesen betöltötte ezt az űrt. Soha nem változott meg, soha nem okozott csalódást. Amikor nehézségekkel küszködöm vagy elcsüggedek, igyekszem hozzá menekülni.”

Idézzük fel, amit Nikkio Nivano írt Chiara Lubichnak 1987-ben. Egyik levelében ez áll: „Nem gépiesen kell olvasnunk az Írásokat, vagy csak tisztán filozófiai szemszögből magyarázni. A buddhizmusnak nagyon sok szent írása van, azt mondják, hogy számuk a 84 ezret is eléri; ezek mégsem szolgálnak üdvösségünkre, ha nem úgy olvassuk őket, hogy összekapcsoljuk mindennapi életünk vallási gyakorlatával. Nem szabad játszanunk Isten és Buddha szavaival, hanem bele kell építenünk azokat az életünkbe...”

Végezetül a más meggyőződésű és a legkülönbözőbb kultúrájú emberekkel való találkozások során is Isten Igéje húzta alá számunkra az Ember-Jézus tulajdonságait. Ő osztozott az emberiség minden fájdalmában, és ezzel arra hív mindannyiunkat, hogy összefogjunk és enyhítsük azokat.

Az ige tehát minden párbeszéd alapja.

(folytatjuk)

Fordította: Fekete Mária

ÉLŐ SEJTET ALKOTNI

„Olyannak látta a világot, amilyennek én, de Ő nem kételkedett.” Chiara Lubich ebben az írásában bemutatja, milyennek láthatjuk a világot, ha Isten szemével tekintünk rá.

Ha körülnézek némely városban, elszomorodok és távolinak érzem a keresztény társadalom megvalósulását. Úgy tűnik, mintha minden a világ hívsága uralkodna...

Utópiának mondanám Jézus végrendeletét, ha nem gondolnék Rá, aki szintén ehhez hasonló világot látott maga körül, s akit élete tetőpontján mintha maga alá temetett volna ez a világ, mintha legyőzte volna a rossz.

Ő is rátekintett erre az egész tömegre, akit úgy szeretett, mint saját magát, Ő, Isten teremtette meg ezeket az embereket. Újra létre akarta hozni azt a köteléket, amely egyesíti őket Vele, mint gyermekeket az Atyával, és egyesíti a testvért a testvérral.

Azért jött közénk, hogy újra összegyűjtse a család tagjait, hogy mindenkit egyggyé tegyen. Jézus tűzzel és igazsággal teli szavai elégették a hívság bozótját, amely benőtte az emberek szíve mélyén és az emberek közt jelen levő Örökkévalót. Többségük értette ugyan szavait, de ennek ellenére nem akarta azokat felfogni és továbbra is fénytelen, élettelen maradt tekintetük, mert lelküket sötétség borította be.

S mindez azért volt így, mert Isten szabadnak teremtette őket. Jézus a mennyből szállt alá a földre és képes lett volna mindenkit egyetlen pillantásával feltámasztani. De mivel Isten az embereket saját képmására teremtette, meg

én is úgy teszek, ahogyan Ő, hogy el ne szakadjak az Örökkévalótól, a teremtetlen világtól, amelyben a teremtet világ gyökeredzik, hogy el ne veszítsem hitemet a Fény végső győzelmében a sötétség felett. A világ útjain járok, de nem akarom nézni. Szemlélem a bennem lakozó mennyországot, és belekapaszkodom abba, aminek léte és értéke van. Teljesen egyggyé válok a bennem nyugvó Szentháromsággal, aki örök fényével beragyogja lelkemet. Így tekintetem nem élettelen többé,

Illusztráció: Damien Hirst / CN

kellett hagynia a menny szabad meghódításának örömét.

Olyannak látta a világot, amilyennek én, de Ő nem kételkedett.

Imádkozta a mennyet fent az égben és a mennyet önmagában, ahol a Szentháromság, az igazi Lét lakozott; a konkrét Mindent szemlélte, míg odakint az utakon a múlandó semmi tűnt tova.

nézem a világot és a dolgokat, de nem én nézek többé, hanem Krisztus néz bennem, és újra látja a vakokat, hogy felnyissa a szemüket, a némákat, hogy megnyissa az ajkukat, a bénákat, hogy újra járjanak. Vakok, akik nem látják Istent magukban és maguk körül; a mozgásképtelen bénák, akik nem vesznek figyelembe az isteni akara-

tot, amely a szívük mélyéről örök mozgásra, az örök Szeretet mozgására sarkallja őket.

Meglátom és felfedezem a többiekben is ugyanazt a Fényt, amely bennem él, önmagam igazi valóságát, Krisztust, a többiekben rejlő igazi éneket. S most, miután rátaláltam, újra egyesülök Vele a testvérben. Így létrehozom Krisztus Misztikus Testének egy élő sejtjét, élő sejtet, Isten fokolárját, amelyben ott él a továbbadásra váró Tűz és a Fény. Isten az, aki kettőnket egyé tesz úgy, hogy harmadikként maga alkotja kettőnk kapcsolatát: ez a köztünk lévő Jézus.

Így a szeretet áramlik közöttünk, és természeténél fogva tüzes folyamként magával ragad mindent, amit mi ketten birtoklunk, hogy közössé tegye lelki és anyagi javainkat. Ez a tényleges és látható tanúságtétel az egyé tevő szeretetről, az igazi szeretetről.

De rendelkezünk kell azzal a bátorsággal, hogy ne nyúljunk más eszközökhöz, amikor szeretnénk újra életre kelteni a kereszténységet.

Arra van szükség, hogy Istent újra életre keltsük és hagyjuk, hogy mint az Élet, kiáradjon belőlünk másokra, és feltámassza a halottakat.

S azáltal, hogy szeretjük egymást, életben tartjuk Őt magunk között.

És ez forradalmasítja az élet minden területét: a politikát és a művészetet, az oktatást és a vallást, a magánéletet és a szórakozást. Mindent. Jézus a tökéletes ember, aki magába foglal minden embert és minden igazságot.

És aki megtalálta ezt az Embert, az megtalálta minden probléma megoldását.

Chiara Lubich
Fordította: Tóth Pál
Scritti Spirituali/2
L'essenziale di oggi, Róma 1978

A TÖBBLET: JÉZUS JELENLÉTE

Két vagy több ember együttlétében, együttmunkálkodásában, közösségében olykor átélünk egészen különleges pillanatokat: amikor ugyanaz jut az eszünkbe, ugyanarra a szóra, ötletre, megoldásra találunk rá, amikor szándékaink, vágyaink kiegészítik, teljessé teszik egymást, vagy amikor két igen különböző álláspontból indulunk, de valamiképp – gyakran a nehézségek felvállalása, ötletünk elvesztése által – feltűnik egy mindegyiket meghaladó közös megoldás, egy ragyogó ötlet. Többféleképp nevezték és nevezik ezt az embereket, mi úgy mondanánk, hogy ez a többlet Jézus jelenlétére utal.

Keresem az életünkben azokat a jeleket, amelyek erre a jelenlétre, erre a többletre utalnak.

Nemrég hallottam két ember beszélgetését, amelyből kiderült, hogy mindketten énekeltek kórusban. Egyikőjük arra emlékezett, hogy mily csodálatos az, amikor egyszerre szól minden szólam, s egy olyan összhangzat alakul ki, ami szinte egy plusz

szólam, egy többlet-hangzás. Megragadott engem ez a többlet-szólam, mert valamilyen módon a köztünk lévő Jézusra emlékeztetett, mint egy ajándékra. Amikor zeneértő barátommal beszélgettem erről, azt tette hozzá, hogy ehhez elengedhetetlen feltétel, hogy mindenki teljesen a helyén legyen, tökéletesen énekelje szólamát. Nekem meg az jutott eszembe, amit Chiara Lubich mond arról a dinamikáról, hogy már Jézusnak kell lennünk, hogy Jézus köztünk lehessen, és Ő magává alakíthasson minket.

Ha emberileg nézzük a dolgot, akkor azt mondhatjuk, hogy egyszerű fizikai jelenségről van szó: a törvényszerűen képződő felhangok összecsengéséről, interferenciájáról. Számomra mindez a Teremtőt idézi, hisz a törvényeket Ő alkotta, s a legegyszerűbb anyagi valóságban is lényegét adta: a kölcsönösséget, az egységet, a legteltesebb harmóniát, szépséget.

Körmendy Imre

Folyik a készülődés

Az *Együtt Európáért* rendezvény megtartására Brüsszelben kerül sor. Az immár harmadik alkalommal megvalósuló esemény 2012. május 12-én a belga fővárosban ad helyet a keresztény mozgalmak és közösségek együttműködésének, mely Európa ügyét kívánja szolgálni. Olyan háló épül 1999 óta, melyhez ma már több mint 250 mozgalom és keresztény közösség csatlakozott, katolikusok, evangélikusok, anglikánok, ortodoxok, a szabad egyházak tagjai és a pünkösdisták. Az első két rendezvényre 2004-ben és 2007-ben került sor Stuttgartban. A cél, hogy a különböző keresztény karizmák bemutassák, hogyan tudják a társadalmat gazdagítani. A rendezvényre várják a Keresztény Egység Elősegítése Pápai Tanácsának elnökét, Kurt Koch bíborost, valamint Maria Vocét, a Fokoláre Mozgalom elnökét is. További információk: www.together4europe.org Szintén erre a napra szervezik a Gyerekek az Egységért Mozgalom fiataljai a Run4Unityt, a már hagyományosnak mondható futást az egységért, mely párhuzamosan zajlik majd a brüsszeli találkozóval.

Run4unity – harmadszor!

„Amit akartok, hogy veletek tegyenek az emberek, ti is tegyétek velük!” (Mt 7,12) Jobban belegondolva elég lenne ennyit tenni egy komoly, világméretű változás előmozdításához. Elegendő lenne, ha mindannyian ezt tennénk; mindenkivel, akivel a nap folyamán találkozunk: szimpatikus vagy antipatikussal, fiatal, vagy idősebb, egészséges vagy beteg, hazánkbeli vagy külföldi... Mindenki felé ilyen módon megtenni az első lépést.

És ha már lépésekről beszélünk. A *Gyerekek az Egységért Mozgalom* 2012. május 12-én rendezi meg a harmadik **Run4unity**-t (Futás az egységért), mely pont ezen az evangéliumi mondaton alapuló kezdeményezés! Az első világstaféta 2005-ben indult földkörüli útjára. Százezer gyerek futott 85 országban, átadva egymásnak a stafétabotot egyik időzónáról a másikra. Gyalog vagy biciklin, deszkán vagy kenun, úszva vagy futva a Föld szimbolikus helyszínein. Más kultúrájú, más valláshoz tartozó gyerekekkel együtt, ott is, ahol nagyon nehéz az egymás mellett élés. Az volt a résztvevők vágya, hogy felmutassák, a világot egyetlen családdá alakíthatjuk, ha mindannyian éljük ezt a mondatot: „Amit akartok, hogy veletek tegyenek...” A *Run4unity* megismétlődött 2008-ban. Ekkor már lehetőség volt megismertetni a világgal azokat a kezdeményezéseket, melyek az első staféta óta indultak el különböző országok, nemzetek között.

A történet folytatódik! Május 12-én ismét együtt futhatunk az egységért! Minden egyes időzónában délután 15.00 és 16.00 óra

között valósul majd meg a világstaféta! Magyarországon Budapesten kerül megrendezésre ez az esemény. Készüljünk rá együtt, ismerjük meg jobban a kiemelt evangéliumi mondatot!

Információk a budapesti eseményről: www.teens4unity.hu

Érdemes keresni a Run4unity nemzetközi honlapját is: <http://www.run4unity.net>

MIRE JÓK A HIDAK?

Ahol sebes sodrású, mély folyó választ el partokat, hogyan közeledhetnek egymáshoz a szemközt állók? Sok filozófust, költőt, zeneszerzőt megihletett ez a szemléletes kép. Nem kell várostervezőnek lenni, hogy belássuk, mennyire szükségesek a hidak, az emberi útvonalak talán legmerészebb alkotásai. A hidak a találkozás helyszínei, átjárók.

A Fokoláre Mozgalom fiataljai által szervezett ünnep, a Genfest is ez szeretne lenni. Találkozás és átjáró sok nép és kultúra között Budapesten, a nyár végén. *Let's bridge!*

Korunk fiatal nemzedéke választokat mutat a világ körülöttünk zajló drámájára. A megoldás lehetőségeit. Fájdalmak és béke, egység és konfliktushelyzetek, virtuális valóság és a hétköznapi élet: sok olyan „túlso part”, melyeket az egység lelkesége köthet össze. Jelentkezés és információ: www.ujifju.hu

Jelentkezési határidő: május 31.

genfest 2012
Let's bridge

FEJESUGRÁS AZ ÉLETBE

A Genfestre való készüllet közben megállt egy pillanatra a szervező csapat ifjabb része. Feltettük magunknak a kérdést, mi kéne a továbbhaladáshoz – a konkrétumokon túl, lelki értelemben. Mert a falat nagy. Ami előkerült: fejest kell ugrani.

**Gőbel
Ágoston**

A mikor néhány évvel ezelőtt művészeti képzés keretében színészmesterséget tanultam, az egyik órán érdekes feladatot kaptunk vezetőtanárunktól. Egy tanterem nagyságú helyiségben valaki beállt a kör közepére. Becsukta a szemét, tapsolt egyet és a taps után megfeszített testtel elkezdett hátrafelé dőlni. Egy meghatározott embernek pedig az volt a feladata, hogy a taps jelzésre befusson és elkapja az illetőt hátulról. Bizalom. – Kicsit félelmetes ugyan és még azt

is elhiszem, hogy nem mindenki kap hozzá kedvet. Mégis, ez a kis dolog elgondolkodtatott Istennel kapcsolatban. Vajon rá tudom-e bízni éneket? El tudom-e engedni magam semmiért sem aggódva, teljesen ráhagyatkozva, veszélyt is vállalva?

Újra és újra rá kell döbbsenni, hogy mennyire szeretjük életünk gyeplőjét saját magunknál tartani. Sőt, még meg is ideologizáljuk, hogy ez miért jó. A dolgok beláthatósága, a kellemetlen, váratlan helyzetek minimalisra szorítása sokat számít. Az élet ugyanis csupa meglepetés – ezt tapasztaljuk nap mint nap. Legalább amiről én magam szabadon dönthetek, az legyen rendszerezett és tiszta. Csak ne kéne annyiszor mondanunk, hogy „Legyen meg a Te akaratod!” –

amikor legbelül kevésbé vágyunk rá, mert ki tudja, mi a csudát kér most Isten. De mivel jó keresztények vagyunk, és nem szeretnénk a gyehenna tűzén elégni, ezért mondogatjuk buzgón. Igazán elmélyült beszélgetést sem szeretnénk Vele, hiszen akkor talán olyasmit találna mondani, ami saját terveinkkel nehezen hozható össze. Nem merünk fejest ugrani bízva abban, hogy Isten biztosít minket (pedig megteszi!). Még úgy is túl kockázatos, hogy állítólag ő olyan jót akar nekünk, amit még mi sem tudunk magunknak kívánni. Szépen hangzik. És ezernyi példa igazolja is...

Eszembe jutnak azok az évek, amikor elkezdtünk „gyakorlatozni fejesugrásból”. Itt máris megállnék, hiszen az egyik leglényegesebb dolog pont az volt, hogy ezt közösen tettük meg. Nem kell nagy dologra gondolni, egy budapesti albérlet és négy huszonéves egyetemista srác. Régóta ismertük egymást, de nem csupán ennyi kapcsolt össze bennünket. Elköteleztettek voltunk abban, hogy valami igazán nagyot alkossunk. Itt nemcsak

Fotó: Papp Gábor (2)

Fotó: Péter Krátschvil

az ifjonti világmegváltó tervek lehet gondolni, hanem egy olyan kimondott – mondjuk így – szövetségre, melyet folyamatosan meg-megújítottunk. Mi volt ez a szövetség? Minden cselekedtünk mércéjének „közfelkiáltással” a szeretetet választottuk. Ez volt a lécs, a közös elhatározás. S bár mi magunk kicsit szerencsétlennek éreztük magunkat, mégis elindult valami. Egy műhelymunkához tudnám hasonlítani, amiben néhányan kísérleteznek. Kísérleteznek és próbálgatják a határaikat. A luftballon hasonlatát találtuk, amely ahogy nő, növekszik, egyre feljebb emelkedik, de ugyanakkor egyre nagyobb felületen érintkezik mindazzal, amit még nem fogadott magába, ami még nem része. A megelégedés messzire elkerülte az ajtókat. Újabb kihívások, folyamatos kérdések jöttek... Szép volt így élni, de küzdelmes is. Minduntalan összeütközéseket szült a folyamatos kommunikáció – mindez abból az elhatározásból, hogy minden lelki javunkat megosztjuk egymással. *A szeretet kísérleti műhelye* – akár ezt is kiírhattuk volna a bejárat ajtóinkra.

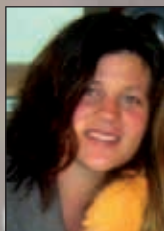
Egyik lakótársam így írt erről: „... az volt a célkitűzés, hogy a szeretetre törekszünk. Mindig. Ennek kifejezőeszközei egész kicsi apróságok, amiken könnyen el lehet bukni, de sosem késő újból próbálkozni: meghallgatni a másik baját, elmosogatni helyette, megvárni este, és még rengeteg cselekedet, amely fantázia kérdése.” Megértettük, hogy a kapcsolatok radikalitásáról van szó. Arról, hogy kimondjak magamban egy feltétel nélküli igent a másikra. Joggal mondhatnánk, ehhez még együttlakni sem kellett volna. Valóban, de ez mindenképp segítségünkre volt. Az igazi fejesugrást tehát ez a folyamatos párbeszéd jelentette – valójában Istennel. Ő volt a másik fél a történetben. És erre a kapcsolatra újra és újra megtaláltuk az időt, míg végül azt vettük észre, életünk egyre több és több területét betölti.

Nehezen tudom megfogalmazni, mit indított el ez a tudatos, közös, egymásnak kimondott elhatározás, hogy kapcsolatba lépünk Istennel. Egyrészt felfoghatatlan titoknak érzem, ugyanakkor a legkonkrétabb valóságnak. Furcsa, mert

ezekre az esztendőkre egyre kevésbé tekintek/tekintünk nosztalgiával. Erőt meríteni persze néha visszatér az ember, de nem ragad le. Mert a radikalitás tovább gyűrűzik, az emlegetett „gyakorlás” és „műhelymunka” folytatódik. A Genfest és az arra való készület vastagon kéri is a részünket. Fiatalokét és idősebbekét egyaránt. Akár arról legyen szó, hogy az ország legtávolabbi részébe megyünk fiataloknak hírül adni az eseményt, akár interjú készítéséről, akár szállítások gyűjtéséről, fontos biztosítani egymást arról, hogy a szeretet a mi mértékünk. Méricskélés nélkül. Fejest ugrani tehát akkor tudok, ha nem kezdem el mérlegelni, hogy megéri-e lépnem? Hasznom, előnyöm származik-e belőle? Beilleszkedik-e kis életem kereteibe? Hanem egyszerűen azt mondom: „Itt vagyok, engem küldj!” Ennyi. Nem több. És ahogy előző Genfest-cikkünkben is írtuk, nem pont ennek hiteles felmutatása a célunk? Én lelkes vagyok, hogy ez sikerüljön! Akkor ugrunk? ■

www.ujifju.hu

HELYZETBE HOZNI EGYMÁST

Fehérpataky
Rita

Beszélgettem néhány fiatalal. *Megyesi Dóri* (17) hat évig kajakozott versenyszinten, *Antalóczy Zsóci* (17) harmadik éve röplabdázik a gimnáziumi csapatban, *Mónász Andris* (17) idén kezdett kajakozni, *Bőjtő Peti* (18) második éve tollaslabdázik, *Fábri Peti* (17) öt évig focizott korosztályának élvonalában. Szóba került a sport, ezen keresztül pedig az életük.

Ha sport, akkor...

F. Peti: „Szerintem a sportban az a legjobb, hogy mindenkinek egyaránt óriási örömet tud szerezni, különösebb indok nélkül, a maga egyszerűségével. Azt hiszem, hogy a fociban és a csapatsportokban is a legvonzóbb a közösség, hogy másokkal együtt játszhat, örülhetsz.”

B. Peti: „Nekem fontos, hogy adrenalint ad, felpörget, még jobban is tanulok tőle. Élvezem az egészséges, kapacitáló versenyszellemet, ez néha abban nyilvánul meg, hogy utolérjek nálam rutinosabbakat.”

Andris: „Egyéni sportnál el tudok magamban mélyülni, az élvezésnél például a szép környezet sem elhanyagolható szempont.”

Zsóci: „Jó hangulat, játék. A keményebb edzések pedig feszültség levezetők és lehigasztanak.”

Gondolom, valamilyen módon alakít is benneteket...

Zsóci: „Egészséges önértékeléssel tudok a tükörbe vagy mások

szemébe nézni, ahelyett, hogy szétfolynék. Ez kihat a közérzetemre, a többiekkel való kapcsolatomra. Ha önmagammal rendben vagyok, több kapacitással tudok mások felé fordulni, mert már nem a saját sebeimet nyalogatom.”

Dóri: „Más lett a kiállásom az emberek előtt, a sport önbizalmat ad. Ha nem is kerül szóba, mit csinál, tudom, hogy valamit leteszek az asztalra, nap mint nap. A sport megtanít célokért küzdeni. Szép lassan megismerem a korlátaimat, megtanulom elfogadni – másként nem tudnék dolgozni rajtuk –, és felülmúlni azokat. Felkészülni egy versenyre, nagyon komoly

F. Peti: „Azt hiszem, különleges tapasztalatokat szereztem és sok mindent megtanultam a sportnak köszönhetően, ebben kiemelném az edzőim szerepét, mindegyiktől külön-külön kaptam valamit, amit a hétköznapiakban is tudok kamatoztatni. Csak hogy néhányat említsek: kitartás, lemondás, játék, öröm, nehézség, küzdés, nevetés, ezekkel a mindennapokban is találkozunk. Igaz a mondás, hogy olyan vagy az életben, amilyen a játékban.”

Milyen szerep jut a kapcsolatoknak a sportban?

Zsóci: „Például a röplabdában, minden a játékosok közti kapcsolaton múlik. Figyelni kell egy-

befektetést igényel időben, energiában. Ha fejben nem vagyok jelen, nem tudok összpontosítani, nem tudom kihozni magamból a legjobbat. Előrébb kell tekinteni annál, hogy most épp mit csinál, hiszen ez készület – mondjuk egy erősítés – aminek szerepe lesz hónapokkal később a versenyen.”

másra, fontos észrevenni, milyen formában van a másik és attól függően helyzetbe hozni, vagy kiegészíteni őt. Meg lehet valósítani olyat, ami lehetetlennek tűnik – engem ez hajt!”

Dóri: „Egyéni versenysport esetében az edzővel kell létrehozni olyan kapcsolatot, melyben hol alázatból, hol törődésből születik

az eredmény. Hosszútávon akkor lehet együttműködni, ha kölcsönösen becsüljük egymást. A páros evezés az összhangra épül, nagyon jól kell ismerni egymást ahhoz, hogy jól tudjunk együttműködni.”

Andris: „Kitartásra tanított, életem egyéb területein is. Például van némi hasonlóság a között, hogy végigcsinállok egy kemény edzést anélkül, hogy feladnám, vagy megtanulok egy nehéz verset.”

B. Peti: „Korábban nem tudtam, hogy nyugodt természetem ellenére a verseny hevében én is dühbe tudok gurulni. Megtanultam, hogyan tudom dühömet levezetni, hogyan lehet ezt egészen, normálisan kiadni magamból.”

Zsóci: „Nekem meglepetést tartogatott a sport. Megtudtam, hogy nem vagyok összeszedett, hanem inkább kiszámíthatatlan a természetem, ezért nem vagyok csapatjátékos típus... Ez új volt. Anélkül, hogy felhagynék a játékkal, segít fejleszteni magamat, hogy sokkal inkább csapatban gondolkodjak.

Utóbbi időben azt vettem észre, segít többfelé figyelnem, jobban forog az agyam, vajon hogyan kellene megoldanom helyzeteket és kreatívabb vagyok, mint régebben.”

A nyilvánvaló előnyök mellett mi okoz nehézséget?

Zsóci: „Néha nehéz leküzdeni a saját kényelmemet, vagy nehéz elfogadni, hogy beleadok mindent és úgy sem sikerül, ahogy szeretném. Ennek legtöbbször lelki, hangulati okai vannak. A válaszom a kérdésre, egyértelműen az idő hiánya. Későn érek haza,

Foto: Papp Gábor

fáradtan, és sokszor a barátaim programjaiból, szórakozásaiból is kimaradok.”

Dóri: „Versenyszerű sportnál, az edzőtáborok miatt olykor csak két hét marad igazán szabadon a nyárból, és nem egyszer csábítóbbnak tűnik fennmaradni éjszaka, mint Hamupipőkeként korán, fegyelmezetten nyugovóra térni.”

Andris: „Ennek előnyei is vannak! Meg kell tanulni beosztani az időt, amit én irányítok és nem az ujjaim közül folyik ki – mondjuk a gép előtt ülve. Amióta sportolok, a tanulásban, illetve az arra szánt időben fegyelmezettebb vagyok, és jobbak az eredményeim is, pedig előtte szabad volt az egész délutánom!”

F. Peti: „Sokszor azt diktálják, hogy akkor vagy valaki, ha a másikat legyőzöd, ha a másikinál jobb vagy. És hogy mindent meg kell és lehet tenni ennek a sikernek az érdekében. Mint ahogyan az életben is a kapcsolatokon keresztül szerezzük a legtöbb sebet, úgy a csapatsportokban is pont az lehet a legveszélyesebb, ami a legszebb,

hogy másokkal együtt játszol. Mert ha nem vagy elég ügyes, akkor csupán hátrányt, terhet jelentesz, s kirekesztődsz.”

A sporttársak hatnak rátok és ti is rájuk...

Dóri: „Katolikus családban és iskolában nőttem föl. Az edzőtársaim olyan társaságot alkotnak, ami különbözik az én eddigi környezetemről. Ők nem hívók. Tudják rólam, hogy én keresztény vagyok, kérdezzetnek róla, és néha mesélek is arról, ami érdekli őket. Ami bennem új azóta, hogy őket közelebbről megismertem, nincs csőlátásom, miszerint vannak a keresztények meg a nem keresztények; ők is a társaim, mint egy második család.”

Andris: „Felelős vagyok értük, építhetem a csapatot a jelenléteimmel, azzal, hogy mindenkire odafigyelek, és igyekszem a többieket pozitív irányba befolyásolni. Nekem nagyon fontos az a hat kis támpont, ami az aranyszabály dobókockán szerepel. Ennek az a lényege, hogy úgy tudjak sportolni, hogy az a többieknek is öröm legyen.” ■

A REPÜLÉS

Megnyitása után néhány nappal jártam ott, s akkor megfogadtam, hogy soha többé nem teszem be ide a lábam. A Vaslady című filmet szerettük volna megnézni, s olyan mozit kerestünk, ahol a filmet számunkra megfelelő időpontban vetítik. Így történt, hogy öt év után ismét ott találtam magam az Aréna Pláza előtt, a parkolóba igyekvő autók sorában.

A többszintes mélygarázs autótengere egy pillanat alatt elnyel, miközben lépésben haladunk az A-tól Z-ig jelölt oszlopok között, ahol – ha jól számoltam –, egy-egy betűhöz legalább 40 parkolóhely tartozik. A T betűnél állunk meg. Hihetetlen: egy szinten több mint 700 autó.

A Cinema Citynél megadóan beállunk a sorba, hogy az interneten vásárolt jegyünket kifizethessük. Olyan az egész, mint a ferihegyi repülőtéren kígyózó végtelen sorok, amint lassan haladnak az ellenőrző pontok felé.

Körülnézek: 22 párhuzamosan működő vetítőterem, s a félhomályos előtérben különböző csoportok várakoznak a „beszálláshoz”. A sorban előttünk szerelmespár, hátunk mögött népes cigány család. Végre ott állunk a szünet nélkül üzemelő hat jegypénztár egyike előtt: „Sajnálom – szólal meg a pénztáros – de elkéstek. Órakor kellett volna átvenni a megrendelt jegyeket és most óra tíz van. A gép törölte a megrendelést”. Új

jegyeket kapunk, új helyekre, a harmadik sorba...!

Aztán elérkezik az „útlevélvizsgálat”, ahol két hölgy osztogatja készségesen a 3D-s filmekhez járó szemüvegeket, de mivel a miénk nem ilyen, le kell, hogy mondjunk erről az élményről. Ekkor érdekes jelenségre leszek figyelmes: a jegyellenőrzés szintén minden sorban állónál igen komplikált akciónak bizonyul,

ugyanis a jobb kézben legalább 30 cm magas pattogatott kukoricával teli zacskó, a balban fél literes kólás pohár. Az ellenőr azonban előzékenyen segít. Az előtérben közben észrevétlen árnyék jár körbe: a takarító lány rezzenéstelen arccal, egykedvűen söpri fel a szőnyegre pattogó kukoricaszemeket.

Végre megkezdődik a „beszállás”, mindenki sietve helyet foglal, kezdődik a biztonsági berendezéseket bemutató „oktatófilm”, a 15 percig tartó, szó szoros értelmében vett invázió, vagyis az új filmek bemutatója... s csak néhány méterre ülünk a vászontól. Ez már tény-

leg majdnem 3D, szemüveg nélkül... s közben a szomszéd fogai lassan őrlik a kukoricát.

Kissé bizonytalanul, zavarosan egymásra nézünk: hol is vagyunk? Kik is vagyunk? Egyszer csak az a benyomásom támad, mintha egy baromfiudvar kellős közepén ülnék... s ekkor hirtelen megszálltak az emlékek. Gondolatban ott álltam gyerekként a több száz ketrebe zárt csirke előtt, akiket minden reggel hűségesen ettettem, itattam, hogy aztán tojást tojjanak. Ezek eladása biztosította a zsebpénzemet. Csakhogy itt most engem etetnek... vajon hogyan őrizhetném meg emberségemet, jobban mondva személyes integritásomat?

Hirtelen bevillan az élet ígéje: „Uram kihez mennénk?” Igen, néhány perccel korábban, amikor a kasszák előtt kígyózó sorokban lépkedtünk a rózsafüzért mondván, ott volt bennem a meggyőződés, hogy tudom, hová tartok, s kié vagyok. Függetlenül attól, hogy mi zajlik körülöttem.

„Ti is el akartok menni?” – kérdezte Jézus az övéit. Ahogy akkor Péter, úgy ma én is, a Cinema City húszas vetítőjében, érzem, hogy válaszolnom kell erre az örök, nagy kérdésre. Együtt adunk rá feleletet.

A fények megszeliődülnek, s a vásznon feltűnik Meryl Streep: repülünk egy ember, egy kor történelme felé...

Jobban mondva: folytatom a saját repülésemet!

Cinzia Panero

KUPAKTANÁCS

Az a régi-új felismerés született meg bennem, hogy ha Jézust szeretem a másokban, eljutok a szabadságra. Neki is fogtam, hogy életre váltam ezt a felismerést.

Újraéledt bennem az egészséges életmód iránti szenvedélyem. Évekig foglalkoztam ezzel a témával, orvosi, táplálkozási, stb. könyveket bújtam és sok reformot vezettem be itthon. Aztán anyukám hozzánk került 11 éve és újra színre lépett a családi konyha színpadán a fehér kenyér, a kolbász, a rántott hús... Sokáig küzdöttem az elveimért, de látszott, hogy a szeretet miatt nem szabad vérre menő harcot vívni. Így a gyerekek növekedése és a reformot nem jó szemmel néző nagymama miatt szépen sorvadni kezdett az egészséges táplálkozásunk. Közben engem ez a sikertelenség belülről emésztett...

Az Új Város lapban nem régen olvastam a Családi kupaktanácsok cikket és elhatároztam,

hogy összehívok egyet. Anyukám épp elutazni készült, így gondoltam a legnagyobb akadály elhárul, szabadon tudunk beszélgetni a témáról. Az utolsó pillanatban itthon maradt és elkerülhetetlen volt, hogy a finom (reform) vacsora után velünk maradjon beszélgetni.

Itt szembesültem azzal, milyen nehéz is Jézust szeretnem a másokban, anyukámban. A családi kupaktanács összeült és nagyon vidám, de felelős beszélgetés zajlott köztünk, amiben a gyerekek (8, 14 és 21 éves), a férjem és mami is aktívan részt

vettek. Néhány dologban határoztunk: pl. csak a mama eszik fehér kenyeret (ő azt szereti csak, azt tudja megenni), de nem kínálgatja vele állandóan a gyerekeket. Elhatároztuk azt is, hogy megbeszéljük, mi lesz a heti menü és beosztjuk a főzést is, hogy ne csak rám háruljon.

Én újrakezdtém a gyógyteaivást is. Piciket léptünk azóta előre, de léptünk. És a nem várt gyümölcsök: az első, férjem által főzött reform ebéd leglelkesebb élvezője a nagymama.

Az egyik héten késő délután reményvesztetten igyekeztem haza, mert nem volt vacsora és erőm sem, hogy gyorsan, egészségeset főzzek, amit meg is fognak enni. Hazaértem és a mama által AMC edényben párolt sárgarépa várt, a hűtőben pedig cékla-répa-alma saláta frissen. Nagyon meghatott Isten szeretete, ami ilyen csodákra képes! Ennek csak az én hitetlenségem lehet az akadály, amikor nem hiszek az ige erejében...

dr. Offenbacher Éva

KULTÚRA AZ EGYSÉG SZOLGÁLATÁBAN

A közösségi élet nemcsak a lelkeségi dimenzióra vonatkozik, hanem magába foglalja a gondolkodást is.

Érezzük az ösztönzést, hogy összekapcsoljuk a kultúrát és az egységet. Ehhez mindkét fogalmat mélyebben meg kell érteni. A globalizáció és paradox módon a széttöredezettség korszakában nem azt mondom, hogy nosztalgiát érzünk, hanem inkább felidézünk egy olyan kultúrát, amely nemcsak fogalmi alapú, nemcsak az értelmet, az intelligenciát foglalja magába.

A kultúrának totálisnak kell lennie, abban az értelemben, hogy felöleli az egész embert, minden

képességével, kifejezőmódjával. És főleg az életben kell gyökereznie.

Olyan kultúráról van tehát szó, amely mélyen kötődik az élethez, az életért van, ugyanakkor tanul is az élettől. Ez annyit jelent, hogy kapcsolatban van a valósággal, az anyaggal, a világegyetemmel.

A kultúra azon túl, hogy élet-teli, napjainkban semmiképpen sem lehet más, mint párbeszéd. Az ember – ezt sohasem szabad elfelejtenünk – társadalmi lény.

Egyéniségében hordozza a kapcsolati elemet, amely mindig a másokkal való kapcsolatba helyezi létét és cselekvését. Így az ismeret is a testhez kapcsolódik.

Nemcsak csapatban, hanem testben, ami azt jelenti, egységben. A megismerés formális tárgya az igazság. Egységben keresni az igazságot azt jelenti, hogy mindig nyitottnak kell lenni, és engedni, hogy mások igazsága kiegészítse a mienkét.

Ehhez olyan lendületre van szükség, amely jelen van az egész világegyetemben, és minden kapcsolatban: veszíteni, hogy találjunk, nem létezni, hogy legyünk, semmivé válni, hogy gazdaggá legyünk.

Itt érkezünk el a kultúra után a második elemhez, az egységhez. Az egységhez két úton juthatunk el: a tanítás és az élet útján. Úgy gondoljuk, hogy az egységre tekinthetünk úgy, mint gondolkodási kategóriára, jobban mondva, mint egy új tudományos paradigmára, amely ma a töredékes tudásból fakadó igényből jut érvényre. Kutatni, elemezni, értelmezni, magyarázni, elgondolkodni a valóságról az egység fényében, új megközelítést jelent. Új paradigmára gondolni, amely szemben áll a korszakos fejlődésen levő

társadalmunkkal olyan törekvés, mely általában a kultúra világából fakad, és az egyes, nemcsak a humán tudományokból. Számos elképzelés, ötlet van, amelyeket elmélyíteni, igazolni kell.

Az egységet új paradigmaként értelmezni nem jelent vakmerő, a valóságtól való elrugaszkodást, hanem a legteljesebb összhangot a jelenlegi érdekekkel, aggodalmakkal. Sokan osztják ezt a meggyőződést.

Létalapú megközelítésben egységet létrehozni két vagy több ember között, egységben élni, annak a gyümölcse, hogy több ember között megvalósítjuk a kölcsönös igazi barátság, a mély empátia légkörét. A hívő számára ez Jézus szavainak megtapasztalása: „ahol ketten vagy hárman összejönnek az én nevemben, én ott vagyok köztük” (Mt 18,20). A megszülető egység olyan értékekkel gazdagodik, mint a bizalom, a meghallgatás, a barátság, melyek a kapcsolatot kreatívvá, innovatívvá teszik. Egységben élni a kultúra szempontjából olyan magával ragadó kaland részesévé tesz, amely újdonságokkal teli úton indít el bennünket.

Egy egységben végzett kulturális tevékenység erőteljes kezdést kíván, amelyet az egység szövetségének nevezünk. Ez annyit jelent, hogy elkötelezzük magunkat az egymás iránti teljes nyitottságra, a teljes meghallgatásra, hogy befogadhassuk és ajándékozhatunk is saját és a mások gondolatait. Előítéletek, előre kész válaszok, szándékos elhallgatások nélkül.

Hogyan lehetséges ez? Akaratunk mély lépésével, hogy elvágjuk saját gyökereinket a jelen pillanatban, hogy magunktól üresen be tudjuk fogadni a másik gondolatát.

Fotó: CN (2)

Vera Araújo, szociológus, a Fokoláre Mozgalom nemzetközi tanulmányi központjának szakértője, testvérilapunk, a Città Nuova munkatársa.

Azt hiszem, hogy az egységből születő kultúra hozhatja azt az újdonságot magával, amelyet keresünk, és amelynek minimum két jellemző vonása van.

Először is olyan kultúrára van szükség, amely párbeszédben van a múlttal, amely keresi mindenkor és minden szélességi fok gondolkodóival a kapcsolatot, azokra az igazságokra fókuszálva, amelyet az egyén egyedül nehezen tud megtalálni. Ezek az igazságok nemcsak fontosak, nemcsak érdekesek, hanem elválaszthatatlan, lényegi részét képezik annak az újdonságnak, amelynek építésén dolgozunk. Ez lehetne a műveltség valódi célja. Keresni a lehető legmélyebben, a legteljesebben az emberi gondolkodás által megtett fáradságos utat.

Egy második jellegzetessége az egységből születő kultúrának az, hogy mindenkié, azt merném mondani, a szó legjobb értelmében vett populáris kultúra. Persze mindig lesznek a kultúrának szakértői.

De a kulturális tartalmakat úgy kell kibontani, szétosztani, hogy mindenki számára érthető legyen, akár tanultakról, akár iskolázatlanokról van szó. Az egyszerű emberek, akik nem végeztek egyetemet, sokszor mély megérzésekre, a legösszetettebb problémák megértésére is képesek.

Miért engedjük, hogy egyedül a tömegkommunikációs eszközök foglalkozzanak az emberek fejével teletöltve információáradattal, felszínes és közhelyszerű dolgokkal.

Az igazi kultúra olyan dolog, amely az emberiség növekedését tartja szem előtt, nem elvont módon, hanem a konkrét személyekre tekint, akik most és a ma társadalmában élnek. Szerintünk így jutunk el a kultúra és az egység útján az egységéhez.

Vera Araújo szociológus

Forrás: CN 2006/23

Fordította: Arany Krisztina

Egészségünk

MEGENGEDHETŐ-E?

Nagy Márta

Nemrégén a NEFMI egészségügyért felelős államtitkársága közleményt adott ki, hogy az e-cigarettánál felmerülnek egészségügyi kockázatok. Mit tudhatunk erről az újabb témáról?

Az elektromos cigaretta néhány éve került forgalomba. Olyan szándékkal hozták létre, hogy a dohányosok füst nélkül jussanak a nikotinhoz, ezáltal kevesebb káros anyag kerüljön a szervezetükbe, és a környezetüket se kényszerítsék passzív dohányzásra. A kis készülék formája hasonló a szokásos cigarettához, de benne egy akkumulátor melegíti fel a különböző aromákat és nikotint tartalmazó folyadékot, ennek gőzét szívhatja be a fogyasztó. A

gyártók próbálják elhíttetni, hogy a dohányzásról való leszokásban is segítség lehet az e-cigaretta, mert nikotinmentes változatban is előállítják, de több nemzetközi egészségügyi szervezet is tiltakozott ez ellen.

Egyelőre nem teljesen követhető, hogy milyen káros anyagok kerülnek be a szervezetbe, de a beszívott nikotin mennyisége sem mérhető pontosan, mert az e-cigaretta egy patronjában körülbelül egy doboz hagyományos cigaretta nikotintartalma van. (A használati utasításban azt javasolják, hogy körülbelül annyiszor szívják meg az e-cigarettát, ahány szívással a hagyományosat szokták, és utána legalább fél óráig tegyék félre – mindezt képzeljük el egy erős függőségben szenvedőnél...)

Érthető tehát, hogy az e-cigaretta használata inkább kockázatot jelent a nikotinfüggőség és a mérgezés kialakulására. Mivel különböző ízesítéssel (csokoládé, vanília, karamell, mentol, sőt gyümölcsök aromáival is) kaphatók, vonzóak lehetnek, és különös veszélyt jelenthetnek a fiatalok számára, akik esetleg a hagyományos cigarettát még ki sem próbálták.

Az e-cigaretta szokásos forgalmazása hazánkban nem engedélyezett, de az Interneten elérhető, és valószínűsíthető, hogy a tiltás ellenére terjed a használata. A nemdohányzók védelme érdekében a dohányosok jogainak korlátozásával idén lépett életbe az eddignél szigorúbb törvény. Ilyenkor várható – mint ahogy az áremelkedésekkor is –, hogy többen próbálnak lemondani káros szenvedélyükről, ezt tapasztalom én is munkám során. A jó elhatározás sikeréhez igyekszem nekik minden segítséget megadni, buzdítom, jó tanácsokkal látom el őket, de az biztos, hogy az e-cigarettát nem javaslom. ■

www.clarita

Új, angol nyelvű

A CLARITAS

a Fokoláre Mozgalom szellemisége alapján szerkesztett, nyílt hozzáférésű tudományos és kulturális folyóirat, amely kritikus és építő jellegű párbeszédre törekszik és ösztönzi az interdiszciplináris és interkulturális együttműködést.

www.clarita

s-online.org

online folyóirat

KINEK SZÓL?

Szívesen ajánljuk az Új
Város olvasóinak!

CLARITAS
OF DIALOGUE AND CULTURE

Claritas and Dialogue are available for free on the internet, and can be used
for research and teaching purposes. For more information, please contact
the publisher, Dr. János, at the following address:

Volume 4, Number 1 (2012)

Claritas and Dialogue are available for free on the internet, and can be used
for research and teaching purposes. For more information, please contact
the publisher, Dr. János, at the following address:

s-online.org

LEGYEN BÁTORSÁGUNK NEVELNI!

„Este fáradtan és kimerülten
érkezem haza, úgy tűnik, sem-
mi sem sikerült és sokszor rossz
anyának érzem magam...”

Gabriella

Sok szülő tapasztalata fogalmazódik meg ebben a megállapításban, mindenekelőtt a sikertelenség és az elbátortalanodás. Szeretnék néhány elvet megfogalmazni, melyek segíthetik a szülőket nevelői feladatukban:

- a nevelésben általában nem fordul elő az, hogy az egyik félnek igaza van, a másik pedig hibázik, hanem mindkettőnek megvan a maga igaza, ezért kell megérteni a másik igazát
- gyermekeinknek nem tökéletes szülőkre van szükségük, hanem emberséges szülőkre, akik például bocsánatot kérnek, ha hibáznak, és mindent megtesznek a kapcsolat helyreállításáért
- előfordul, hogy a szülőknek különböző nevelési elveik vannak és ez gazdagodást jelenthet, ha igyekeznek kompromisszumot kötni egymással, kifejezve ezzel szeretetüket és a neveléssel kapcsolatos inspirációjukat
- a gyerekek vitatkozó szülei láttán észreveszik, hogy más véleményen vannak, de aztán eljutnak az egyetértésre és ekkor érzékelik, hogy a nézetek különbsége az nem valami rossz, ha aztán el lehet jutni egy igazabb közös életre
- a szülőknek a gyerekeik nem a barátaik, hanem egy biztos pontot jelentenek számukra és határozott igent vagy nemet kell tudniuk mondani nekik
- örülniük kell, ha gyermekeik válaszolnak erre, akkor is, ha nem bólintanak rá, mert az emberi kapcsolat az, ami számít, akkor is, ha az konfliktusos; igen, mert a nevelésben benne vannak a hibák, az elesések, a csődök, de az újrakezdés és az, hogy új erőre kapunk.

Ezio Aceti

Tóth Judit gondozásában

Gyermekeink világa

EGY JÓT VESZEKEDTÜNK

A konfliktus részét képezi a kapcsolatok dinamikájának, de nem azonos a válsággal. A válság a személyiség vagy a kapcsolat olyan állapota, ahol a régi már nem működik, és új megoldásokra van szükség, tehát felgyülemlett és megoldatlan konfliktusokból fakad.

A konfliktus többféle módon nyilvánul meg, lehet rejtett, alig észrevehető, sokszor az érintettek sem ismerik fel. Egy másik formája, amikor félig tudatos módon, gyakran a játszmázásban jut kifejezésre, vagy éles szóváltásban, veszekedésben, sőt tettegességben is megnyilvánul. De az is előfordul, hogy egy konfliktusos helyzetben képesek vagyunk kulturált párbeszédet folytatni és megtisztulni, egy új fejezetet nyitni életünkben.

A különbözőség gyakran lehet a konfliktus forrása, például ilyen az eltérő észjárás, a különböző szerepfelfogások, a más vérmérséklet, vélemény, a családból hozott minták. Komolyabbra fordul, amikor egy harmadik fél beavatkozik vagy befolyásol.

A konfliktusok lehetnek építő jellegűek, mert az érlelődés szerves velejárói, a fejlődés dinamikájának részét képezik, és pozitív hatással lehetnek a kapcsolatok fejlődésére. Kimondhatjuk, hogy leginkább a család a konfliktusok színtere, hiszen túl jól ismerjük egymást ahhoz, hogy napról napra újként tudjunk tekinteni a másikra. De az is igaz, hogy egy jó veszekedés segít az újrakezdésben, egy helyzet

Építenek vagy rombolnak a konfliktusok? Kerüljük a konfliktust? Hátráljunk ki belőle? Egyáltalán, hogyan kezeljük az összeütközéseket, ellentéteket a házasságban, a családban, a közvetlen környezetünkben?

újrágondolásában. Lényeges, hogy ne drámaként éljük meg, mint a világ végét, hanem tanuljuk meg kezelni. Ezzel kapcsolatban jut eszembe, amikor egyszer nagyon komolyan összeütköztem az egyik gyermekemmel. Mivel nyaralni indultunk, el kellett mennem még misére, mert különben abban a kis faluban, ahova indultuk, már nem lett volna lehetőségem. Elhátároztam, hogy ebben a lelkiállapotban nem megyek áldozni, csak ott fogok gubbasztani a padban és kész. Közelgett az áldozás pillanata, amikor megszólalt bennem egy hang: hát nem tudod, hogy van a jelen pillanat? A veszekedés akkor volt, most itt vagy előttem, és mivel megbántad bűneidet, gyere, várlak az áldozáskor. Megtettem és tudtam egy új fejezetet írni életem történetében, új szemekkel nézni gyermekemre. Az utazás közben kibékültünk egymással és kölcsönösen bocsánatot kértünk.

A tudatosan nem kezelt és negatív kommunikációval járó konfliktus elmergesedhet, és rombolóvá válhat. A konfliktusok kezelésére különböző stratégiák vannak, például a konfliktuskerülés, mely befelé fordulást, mártírságot, alávetettséget jelent. De a küzdés, a dominancia, a veszekedés is egy út, valamint a

minden áron tisztázni akarás, vagy éppen a kihátrálás is egyfajta hozzáállás a problémákhoz. Az ideális megoldás viszont a nyugodt, reflektált párbeszéd, amikor készség mutatkozik a szereplőkben arra, hogy kinyissák szívüket és befogadják a másikat olyanak, amilyenek.

Általános szabályként állíthatjuk fel, hogy a konfliktust nem a konfliktusos szituációban lehet se véglegesen, se pillanatnyilag megoldani, hanem érdemes várni, amíg megérnek a körülmények. Idézhetjük a népi bölcsességet: „Aludjunk rá egyet!” – és később térjünk rá vissza.

A konfliktus életünk egyik alapelve, és ezen nem lehet csodálkozni, hiszen magának Jézusnak az élete is nagyjából különböző konfliktusok között zajlott: összeütközött az írástudókkal, a farizeusokkal, a vénekekkel, de tanítványaival is és többször keményen megfeddte őket, nem beszélve arról, amikor az árusokat kiűzte a templomból és felforgatta asztalaikat. Sőt, még Máriával is összekülönbözött a kánai menyegzőn (Jn 2,4-5). Érdemes ezen elgondolkodni, mert a konfliktus kezelésének modelljét láthatjuk benne. Mária megállapít egy ténnyt: „Nincs boruk!” Jézus azt felelte neki: „Mi közünk ehhez, asszony?

Még nem jött el az én óráim!” Anyja ekkor azt mondta a szolgálknak: „Tegyetek meg mindent, amit mond!” Mária előtt is nyitva álltak az utak, melyeket választhatott: játszmázás, szóváltás, megsértődés, kihátrálás vagy együttműködés Jézussal az ügyért. Mária ezt választotta, amikor azt mondta a szolgálknak, hogy tegyék meg, amit mond. És ezután történt meg a csoda.

Ilyen ütközések számtalanszor előfordulnak a mindennapokban, de megvan a lehetőségünk, hogy Máriát utánozzuk a konfliktus kezelésében és abban is, hogyan reagál egy helyzetben, hogyan kommunikál. Nem választja a negatív „megoldásokat” Jézus kicsit nyers szavaira, hanem azonnal együttműködik.

Ha egy helyzetben reagálnunk, beszélnünk kell, akkor folytassunk kulturált párbeszédet, melynek van néhány világos jellegzetessége:

- *Aki beszél: röviden, világosan beszéljen, ne célozgasson, és ne emlegetse fel a múltat.*
- *Aki figyel: őszintén fogadja be a másikat, vegye komolyan és ne vágjon a szavába.*
- *Párbeszédet folytassunk egymással és ne vádbeszédet. Nem kifakadás, nem*

győzködés, nem bizonygatás, nem érvek egymás ellen feszítése az út, hanem a pozitív megoldás keresése. A végén lehetőleg jussunk közös elhatározásra, így lehetünk mindketten győztesek.

A konfliktusok kezelése, ahogy Máriánál is láttuk, feltételezi a személyes kapcsolatot Istennel, ez elengedhetetlen, melynek következménye, hogy lelkileg megálunk saját lábunkon és el tudunk viselni egy nehézséget, esetleg huzamosabb időn keresztül is, anélkül, hogy a megoldást már látnánk. Így vagyunk szabadok az elvárásoktól.

A kölcsönösség építése is lényeges, például a közös ima, belső életünk megosztása, újrakezdés, új szemekkel nézni a másokra, a pozitívumok hangsúlyozása, házaspár esetében a házassági ígélet rendszeres megújítása.

Ha kapcsolatban és közösségekben vagyunk másokkal, családokkal, akkor sokszor a saját problémáink relativizálódnak és jobban kinyílnak a minket körülvevő világra, a szolidaritás lehetőségeire. Ezáltal nemcsak mi adunk, hanem sokkal inkább megajándékozottak vagyunk, ami a személyes és közösségi fejlődésünket szolgálja.

H. J.

„Dialogusok” Fotók: Rassay Virág

mese háromtól kilencvenkilenc
éves gyermekeknek

Illusztráció: CN

ÖTLETEK BIRODALMA

Te is tudod, mit jelent egy jó ötlet. Gondolj csak a dolgozatírásra. Ülsz az üres papír előtt és várod az ihletet. Az idő csak múlik, és hamarosan be kell adnod. Miért nem jönnek a gondolatok? Mindjárt elmagyarázom.

Az ötletek valójában nagyon messziről, az Ötletek Birodalmából származnak. Itt a színes ecsetekhez hasonló házakban festői ötletek laknak. Vannak egész városok, ahol a házak hatalmas trombitákhoz és hegedűkhöz hasonlítanak, azokban a zenei ihletek élnek. A kérdőjel alakú házakban meg azoknak a tanulóknak a gondolatai, akik sosem tudják a leckét.

Amikor egy jó ötletért folyamodik valaki, a birodalom telefonközpontjába futnak be a hívások. Maradjunk a dolgozatírásnál. Ha a tanító néni azt a címet adja, hogy Legyél te is feltaláló!, az osztályodból rögtön vagy húsz hívást észlelnek, amit azonnal továbbítanak a feltalálók városába. Az éppen ügyeletes ötlet máris pakolhat a táskájába. Mit? Először is egy csipetnyi fantáziát, néhány csavarhúzó, alátétet és biztosítótűt, valamint az első keze ügyébe kerülő tárgyat (legyen az egy szemeteszsák), mert egy ügyes feltalálónak minden jól jöhet. Aztán uzsgyi az állomásra, fel egy vonatra! A politikus ötletek gyakran már késésben lévő vonatra szállnak, a gyerekekéi a gyorsvonatokat szeretik, a bölcs gondolatok pedig csakis InterCityn utaznak.

Az örökké zsúfolt állomáson aztán jönnek-mennek az ötletek, a menetrendet böngézik, az információs ablak előtt tolonganak, az írói ötletek meg mindig valami eredetire vadásznak... hatalmas a zűrzavar. És mintha még nem volna elég, ott vannak a figyelmetlen gondolatok, hogy komplikálják az életet. Rossz vonatra szállnak, elhagyják a csomagjukat vagy éppen elcserélik másokéval, és összetévesztik az érkezési időpontot az indulással.

Ezek után ki csodálkozhat azon, hogy Edgár bácsival egyik este fura dolog történt? Nem találta a lakáskulcsát és nem tudott bemenni. Miután háromszor is kikutatta a zsebeit, megeresztett egy sürgős hívást az Ötletek Birodalmába. Igen ám, de mivel az összes vonal foglalt volt, egy hóbortos ötlet indult útnak, poggyászában egy violinkulccsal. Ezt Edgár bácsi egy darabig forgatta a kezében, aztán elhajtotta és elment aludni egy szállodába. Az eset azonban nem hagyta nyugodni, ha másért nem, mert az egyetlen szálloda, ahol üres szobát talált, méregdrága volt. Másnap hát reklamált az Ötletbirodalom központjában, de tudni kell, hogy az a vonal is állandóan túlterhelt. Képzeljétek, valaki azért reklamált a múltkor, mert azt vette a fejébe, jobban mondva azt az ötletet kapta, hogy számolja meg a homokszemeket a tengerparton, és majdnem beleőrült!

Na, ez volt az utolsó csepp a pohárban. Gyűlést tartottak az ötletek, és elhatározták, hogy végre rendet teremtenek a birodalmukban. Kell egy állomásfőnök – javasolta valaki –, hogy irányítsa a vonatokat, esetenként ellenőrizze a csomagokat, hogy minden rendben legyen. Erre a fontos és kényes feladatra nem könnyű megfelelő embert találni. Miután már nyolcszor nekirugaszkodtak (az ötletek tudvalevően nehezen találunk összhangra), egy bizonyos Platón úrra esett a választásuk, aki régóta közöttük lakott és megszerették, mintegy apjuknak tartották a gondolatok. Másnap pontosan meg is jelent az állomáson, szép piros sapkában, kezében egy jelzőtáblával. Aznap óriási volt a forgalom. Alig nézett körül, látta ám, hogy sebbel-lobbal közeledik egy szórakozott gondolat (az ilyeneket rögtön kiszúrta az ábrándos tekintetükről). Mondanom sem kell, hogy ez a festők városából érkező ötlet kapásból rossz vonatra szállt. Elviharzott, de nem a rá váró művészhez, hanem egy szakácsnőhöz, aki egy fontos vacsorához keresett prima ötleteket. Táskájában csak egy doboz színes temperát vitt magával. Platón úr elmosolyodott a bajusza alatt, s arra gondolt, hogy ma találják fel a sárga rizottót! Meg is nyalta a szája szélét. Attól kezdve gyakran szemet hunyt a figyelmetlen, mulatságos vagy eredeti ötletek láttán. Mert – szokta mondogatni bölcsen – a világ attól szép, hogy olyan sokszínű.

Laura Margherita Perassi
Fordította: Bartus Sándor

Új DVD a boltok polcán **Tintin kalandjai - Az unikornis titka**

Georges Remi, művésznéven Hergé 1929-től egészen haláláig folyamatosan írta az ifjúságnak szánt kalandos történeteket. Hőse Tintin, aki számtalan rejtély feltárója, számtalan bűnöző leleplezője. Ügyes oknyomozó újságíró, aki újra és újra a kalandok közepébe veti magát. A Tintin-képregények 70 nyelven több mint 200 millió példányban keltek el eddig, és évente 2 millió új kötet talál gazdára. Az eredeti művek hangulata köszön vissza a filmvásznonról Peter Jackson és Steven Spielberg rendezői együttműködésének hála. Az epizód címe: *Az unikornis titka*, mely a *Vörös Rackham kincse* és *Az aranyollós rák* című kötetek kombinációjából született meg. A világhíró kalandor ismét szimatot fog: ezúttal Haddock kapitány egyik őse, Sir Francis Haddock elsüllyedt hajójával kapcsolatban fedez fel valamit, amit sokan régóta keresnek. És most nemcsak a hír értékes: az Unikornis nevű kalózhajó szállítmánya ugyanis csupa arany és drágakő volt...

Az erőteljes látványvilág és a gyors sodrású akciók miatt kisebbeknek félelmetes lehet, inkább tizenévesek és lelkükben tinédzserek filmje ez, mely március 28-tól elérhető DVD-n. A technikai megvalósítás napjaink animációs csúcsteljesítményévé emeli *Az unikornis titkát*. Talán nem túlzás kijelenteni, az ilyen alkotások miatt találták fel a mozit!

Kiállítás Szekszárdon **Parfé, fagyi, jégkrém**

Különleges kiállítást látogathatnak meg az érdeklődők Szekszárd városában. A Wosinsky Mór Megyei Múzeum igen sajátos kiállítási anyaga ötezer éves időutazásra invitálja látogatóit, ahol a fagylalt őse és első fogyasztói mellett a jégkrém és a parfé történetével is megismerkedhetnek az érdeklődők. Végigkísérhetjük a fagylalt diadalútját, bepillantunk készítési módjának fejlődésébe, a magyar fagylaltozás hőskorának eseményeibe. Megtudhatjuk, miként vált mindennapi életünk részévé. A kiállítás 2012. augusztus 31-ig látogatható. Szó szerint kellemesen hűsítő program.

Perjés Bernadett illusztrációja

Hangulatkoncertek **A Kékszakállú herceg vára**

A budapesti Művészetek Palotája immáron évek óta rendszeresen helyet ad fiatal művészek kibontakozásának. A hét több délutánján is a legkülönbözőbb műfajokkal találkozhatnak az érdeklődők, a zene szerelmesei. A muzsikára vágyó publikumot az Előcsarnok mellett, az Üvegteremben várják az ifjú zenészek délután 17.00-tól. „A Hangulatkoncertek sorozatban a Liszt Ferenc Zeneakadémia és más zenei oktatási intézmények hallgatói, növendékei mutatkoznak be hétről hétre, hogy tudásuk legjavát adva bizonyítsák tehetségüket és elhivatottságukat a nagyközönségnek.” Április hónapban 3-án, 10-én, 12-én, 17-én, 18-án, 24-én és 25-én ragadják magukhoz a hangokat a fiatal művészek. *A belépés díjtalan.* Az előadások minden esetben délután 5 órakor kezdődnek. Külön érdekesség, hogy április 25-én a Szegedi Tudományegyetem Zeneművészeti Karának hallgatói kerülnek sorra, akik Bartók Béla mindig aktuális operáját, *A Kékszakállú herceg várát* adják elő egy felvonásban. Az előadás rendezője a szegedi születésű operarendező Toronykőy Attila, aki nemrég debütált a Magyar Állami Operaházban.

összeállította: Göbel Ágoston

Az élet igazi értékeit
nem meghódítani kell,
hanem kívánni.

Simone Weil

SINE
SOLE
SILEO

B

6

7

8

9

10

11

12

